

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE MISLUKTE ONTVOERING

N° 2360

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Mislukte Ontvoering

HOOFDSTUK I

EEN DOODSBERICHT

In de fraaie villa van Lord William Aberdeen, in de Cromwellstreet, zaten de heer des huizes, gekleed in een zijden ochtendjas, en zijn vriend Charles Brand in de bibliotheek, voor het raam in de tuin te kijken, waar thans bijna geheel ontbladerde bomen troosteloos hun takken naar de bleekblauwe hemel opstaken.

De beide heren waren in de lezing van de pas binnengebrachte dagbladen verdiept.

Charles Brand had een dik boek naast zich liggen, waarvan de bladzijden beplakt waren met honderden uitknipsels van verschillende dagbladen.

Van tijd tot tijd nam hij de schaar ter hand, knipte een bericht uit, dat zijn aandacht scheen te hebben getrok-

ken, plakte het in het boek, waarna hij in het register het opschrift van het artikel noteerde.

Het was buiten reeds tamelijk koud en er brandde een groot houtvuur in de ouderwetse haard, die de heer des huizes tot geen prijs had willen verruilen tegen een der moderne vulhaarden, waarvan hij beweerde, dat zij de uithuizigheid bevorderden.

En als een echte Brit had hij een afkeer van centrale verwarming.

Een aantal dikke houtblokken waren in de haard opgestapeld, die een aangename warmte in het grote vertrek verspreidden.

Lord William Aberdeen had het blad van de « Times », dat hij in de hand hield, bijna geheel ten einde gelezen en

was op het punt het blad neer te leggen, toen zijn aandacht blijkbaar opnieuw getrokken werd.

Hij nam het blad weer op en het volgende ogenblik slaakte hij een zachte kreet van verbazing, gemengd met spijt.

Brand keek van zijn werk op en zag zijn vriend aan.

— Wat is er aan de hand? vroeg hij.

— Er is iemand overleden, antwoordde zijne Lordschap.

— Iemand die je kent?

— O, ja, ik kende hem zeer goed.

— Wie is het?

— Markies Tregasteaux de la Croy.

— Een Fransman natuurlijk?

— Zoals je zegt.

— Ik behoef je zeker niet te vragen, of je hem in je hoedanigheid van John Raffles, de veelgezochte gentleman-inbreker kent?

— Neen, antwoordde de Grote Onbekende, want inderdaad was Lord William Aberdeen niemand anders dan de doodsvijand van de hoofdinspecteur van Scotland Yard, Phileas Baxter, en diens rechterhand Harry Sullivan. Hij kende mij als Lord William Aberdeen, zoals ik hier voor je zit.

— Is hij hier in Engeland geweest?

— Voor zover ik weet nooit. Maar ik ben bij hem in Frankrijk geweest, op zijn landgoed Tregasteaux, dat in de Vogezen is gelegen in een der heerlijkste streken van Frankrijk.

— Hij was zeker zeer vermogend?

— Voor een Fransman zeker. Zijn bezit moet ettelijke miljoenen bedragen en bovendien is het prachtige uitgestrekte landgoed nogmaals enige miljoenen vooroorlogse francs waard.

— Dan zullen zijn erfgenamen wel in hun schik zijn.

— Dat zullen zij ongetwijfeld, want geld is nu eenmaal de spil waarom alles hier op deze aarde schijnt te draaien. Maar ik denk dat zij het toch met heel wat personen zullen moeten delen.

— Hoe dat zo? Hij zal toch wel een of meer zoons hebben aan wie het fortuin thans ten deel valt?

— Voor zover ik weet had hij er één, antwoordde Raffles peinzend, en die ene

zoon is gedurende een jachtpartij om het leven gekomen. Hij stortte met zijn paard, dat hij niet meer in bedwang wist te houden, in een diepe ravijn en werd met gebroken nek en verbrijzelde ledematen gevonden, het paard lag bovenop hem...

— Dat is vreselijk, zei Brand op zachte toon. Was je op het landgoed toen dat gebeurde?

— Neen, het geschiedde pas enige tijd later. Het is nu juist drie jaren geleden.

— Kende je de Markies de Tregasteaux lang?

— Neen, pas een jaar of vijf, maar wij waren toch wel zo bevriend, dat hij mij de ontzettende dood van zijn zoon dadelijk mededeelde.

Het was 'n enigszins zonderlinge brief en ik heb steeds de indruk gehad, alsof de grijsaard met moeite enkele zaken verzweg, die hij niet voor mij bestemd achtte, en die hij toch als lood op zijn hart voelde wegen. Ik kan je echter onmogelijk zeggen, wat het eigenlijk was.

Even heerste er stilte en toen vervolgde Raffles nadenkend:

— Er zullen dus wel enige dozijnen neven en nichten komen opdagen, als gieren op het aas. Het uitgestrekte landgoed zal, omdat de Franse wet zich daartegen niet verzet, zoals het bij ons het geval is, onder hen verdeeld worden. Naar mijn mening zal men in het kleine dorp in de Vogezen, dat bij het landgoed behoorde, de naam Tregasteaux de la Croy weldra nog slechts als een legende beschouwen, want voor zover ik weet, is het geslacht thans uitgestorven. In de rechte lijn zeker.

— Wat was de markies voor een man?

— Een Frans edelman van de oude stempel. Buitengewoon gastvrij, maar tevens zeer exclusief, ouderwets en streng in zijn opvattingen en denkbeelden. Hij kon zich volstrekt niet verenigen met de denkbeelden van de nieuwere tijd en men zei zelfs gekscherend van hem, dat hij nog nooit in een trein had gezeten en ook gezworen had, dat nooit te zullen doen.

— Dat is merkwaardig, zei Brand lachend.

— Ik zeg nog eens, dat ik het maar bij wijze van anecdote aanhaal, want ik heb in ieder geval met eigen ogen gezien, dat hij van een automobiel gebruik maakte.

— Zover scheen zijn smaak voor het ouderwetse toch niet te gaan. Leeft zijn vrouw nog?

— Die is een jaar of vijf zes geleden gestorven. Ik weet dat nog heel goed, want het was in het eerste jaar dat ik kennis met de oude markies maakte. Ik herinner mij dat omtrent de oorzaken van de dood der oude markiezin, de meest verschillende geruchten de ronde deden.

— Was het een gelukkig huwelijk?

— Zeer gelukkig, antwoordde Raffles. Ik zei toch al, dat markies Tregasteaux aan zeer oude denkbeelden vasthield, voegde hij er op bittere toon aan toe.

— Was het een mooi jachtgebied? vroeg Brand, misschien om de gedachten van zijn vriend af te leiden.

— Zeer groot en zeer rijk. En wat je misschien zal verwonderen; wij hebben er op beren gejaagd.

— Vindt men die dan nog in Frankrijk? riep Brand verbaasd uit.

— Op sommige plekken in de Vogezen komen zij nog wel voor, antwoordde Raffles. Zij zijn snel aan het uitsterven echter en weldra zullen die gevaarlijke dieren wel tot de geschiedenis behoren.

Maar Markies de Tregasteaux wilde tot iedere prijs op beren jagen en daarom had hij er enige, voor zijn eigen plezier, zoals hij 't noemde, afgezonderd in het bergachtige gebied, dat hem toebehoorde.

— Het zal zeker wel opwindend zijn geweest die jacht op beren?

— O ja. Het waren zeer grote exemplaren en van een buitengewone woestheid.

Weer stakte het gesprek even en toen vroeg Brand:

— Wil je soms dat ik het doodsbericht bewaar, of zou je denken, dat je een overlijdenskaart krijgt?

— Plak het in ieder geval maar in,

antwoordde Raffles, misschien komt het nog wel eens te pas.

— Dat meen ik ook. Wij zouden, bijvoorbeeld, wel eens kunnen proberen een van de erfenisjagers, die nu op het landgoed zullen neerstrijken als kraaien op een aardappelveld, te beroven van zijn aandeel in de buit.

— Je zegt daar zo iets, zei Raffles glimlachend. Geen schoner werk, dan iemand van zijn geld te ontdoen, dat hij op zulk een gemakkelijke wijze verkregen heeft.

Brand wierp zijn vriend een onderzoekende blik toe, als om te zien of hij het in ernst meende.

Maar Raffles was opgestaan, had de handen in de zakken gestoken en stond nu zacht fluitend voor het raam, naar het eenzame park te kijken.

Heel in de verte kon hij door de kale bomen heen het tuinhuis zien, waaronder zich het geheime laboratorium bevond, en aan de andere kant van het park bij de muur, die het van een stille zijstraat scheidde, de grote garage, waar een half dozijn auto's steeds tot zijn gebruik gereed stond en daarnaast het keurige verblijf van zijn trouwe chauffeur James Henderson.

Plotseling draaide hij zich om en zei met vaste stem tot zijn secretaris:

— Gooi die krantenrommel maar opzij, Charles, en maak je reisvaardig. Wij vertrekken over een uur naar Frankrijk.

• — Meen je dat werkelijk? riep Brand uit, half verbaasd, half verheugd.

— Ja, het is mij dodelijke ernst, bevestigde Raffles glimlachend, ik heb beweging nodig, en misschien kunnen wij hier goede zaken doen. Het is in ieder geval te proberen en ik wil wel eens die landstreek terug zien waar ik zulke aangename ogenblikken heb doorgebracht.

— Je neemt de tijd anders wel wat heel kort, merkte Brand op.

— Omdat wij snel moeten handelen, als wij iets willen bereiken, hernam Raffles. Het doodsbericht is natuurlijk telegrafisch aan de « Times » gezonden. De markies had hier zeer vele vrienden die hem vaak op zijn landgoed bezoch-

ten. De oude man kon dus nauwelijks enkele uren geleden gestorven zijn. Meestal wordt in Frankrijk het testament van een overledene een of twee dagen na zijn dood voorgelezen.

— Maar daar zal men ons wel niet bij toelaten, merkte Brand weifelend op.

— Daar is ook geen sprake van, zei Raffles kalm. Daarbij mogen alleen degenen aanwezig zijn, die door de notaris worden opgeroepen, maar ik meen mij te herinneren, dat wij wel eens meer ergens verschijnen, waartoe wij niet bepaald schriftelijk zijn uitgenodigd.

— Dat is zo, beaamde Brand lachend.

— Het blijft dus afgesproken, amice. Maak je snel gereed, want wij moeten over een uur het huis uit.

— Gaan wij met de boot van Dover? Met ons eigen jacht? Met de vliegma-
chine?

— Dat laatste zal, helaas niet, gaan, amice. Je weet dat wij op onze laatste tocht de Duivel der Lucht hebben moeten vernietigen en ik ben nog niet in de gelegenheid geweest 'n tweede exemplaar te bouwen. Ik beloof je echter, dat ik daar zo spoedig mogelijk aan zal beginnen.

— Dus wij nemen de boot van Dover?

— Dat lijkt mij het beste. Zij vertrekt over drie uren, dus wij zullen ons moeten haasten.

— Gaan wij met de trein naar Dover?

— Dat geeft te veel oponthoud, zei Raffles kalm, Henderson zal er ons met de auto naar toe brengen.

— Maar er zal toch wel een trein op de boot rijden?

— Zeker maar die vertrekt over vijf en twintig minuten en ik zie geen kans, die nog te halen. Bedenk, dat wij enige verkleedingen, pruiken en andere dingen moeten inpakken. Dus nu maar gauw aan het werk gegaan.

Beide begaven zich naar hun respectieve slaapkamers.

Raffles trad dadelijk op de huistelefoon toe en stelde zich in verbinding met de garage.

— James, maak dat je over vijf en vijftig minuten met de Bentley voor de deur staat, beval Raffles. Wij moeten naar Dover. Of je mee op reis gaat, vraag je? Dat kan ik je nu nog niet zeggen, ik zal er onder het rijden eens over denken. Wapen je in ieder geval maar.

Raffles hing de huistelefoon weer aan de haak, en begon snel, maar met zorg zijn koffers te pakken.

Binnen drie kwartier waren de beide vrienden hiermede geheel gereed.

Geen minuut later dan hem bevolen was, stond Henderson, de chauffeur, een man van herculische lichaamsbouw, met een licht grijsgeschilderde wagen voor de deur.

Met behulp van de oude Gaston, de trouwe kamerbediende van zijne Lordschap en van Charles Brand, werden de beide koffers in de auto gedragen.

Zij riepen de grijze kamerdienaar een hartelijk vaarwel toe en stegen in de wagen.

HOOFDSTUK II

OP HET KASTEEL TREGASTEAX

Raffles had Henderson gezegd, dat hij de boot naar Calais moest halen en Henderson gehoorzaamde.

Slechts nu en dan moest hij even voor een verkeerslicht stoppen. Maar hij haalde dan dubbel en dwars zijn schade in en spoedig bereikten de rei-

zigers de snelweg, die van de hoofdstad van Engeland naar de havenstad leidt, vanwaar de boten naar Calais uitvaren.

Zij hadden de weg, met zijn dubbele rijbanen nog niet voor de helft afgelegd, of de auto reed de snelrein voorbij, die hier dicht langs de autostrade

loopt en op deze bijna geheel rechte lijn, ongeveer negentig kilometer per uur maakt.

De topsnelheid van deze snelle auto was 135 km/uur.

De meeste reizigers kwamen vol verbazing aan de portierraampjes staan om naar de grijze slee te kijken, die met weergaloze snelheid over de weg vloog en 't zelfs met glans van de trein won.

Bijna volle twintig minuten voor de trein moest aankomen en een half uur voor het vertrek van de boot, hadden de reizigers Dover bereikt.

Toen zij uitstapten, dicht bij de kantoren van de stoomvaartlijn, keek Henderson zijn meester vragend aan.

— Ik zal je tot mijn spijt ook ditmaal moeten teleurstellen, James, zei Raffles op vriendelijke toon, terwijl hij de chauffeur op de schouder klopte, je zult er niets bij verliezen, want het is werkelijk niet de moeite waard, wat wij gaan ondernemen.

— Maar gij gaat u misschien in gevaar begeven, mylord! riep Henderson uit.

— Volstrekt niet, James, zei Raffles vriendelijk. Vraag maar aan mijnheer Brand of het niet een pleziertochtje is.

— Niets dan een pleziertochtje, James herhaalde Brand.

— Mag ik vragen of gij spoedig terugkomt, mylord?

— Misschien reeds morgen, misschien pas over een week, dat zal geheel van de omstandigheden afhangen.

— Maar als gij mij nodig mocht hebben, zult gij mij toch dadelijk telegraferen, mylord?

— Dat beloof ik je. Mocht ik je diensten nodig hebben, dan zal ik je een telegram sturen, dan ga je onmiddellijk naar Saint Brie, een dorp in de Vogezes. Er is daar ter plaatse maar één hotel, « de Leeuw van Artois » waarin wij onze intrek zullen nemen.

— Zult gij er onder uw eigen naam logeren, mylord?

— Ja, James.

— Ja, dan blijft mij niets anders over, dan u een goede reis te wensen, mylord.

— Dank je James.

Raffles wierp de chauffeur nog een vriendelijke blik toe en ging daarna het kantoor binnen om plaatsbiljetten te nemen, terwijl Brand een paar kruiers opzocht om de bagage aan boord van 't schip te brengen.

Een kwartier later waren beiden ingescheept en spoedig lichtte de boot het anker.

Het was zeer stil weer, zoals meestal in het vroege najaar, en de golven van het kanaal waren zo vlak, dat de overtocht tot een waar genot werd.

In hun dikke reisjassen gewikkeld, de reispet op het hoofd, stonden de beide vrienden naast elkaar over de verschan-sing geleund en zagen de Engelse kust aan de gezichtseinder verdwijnen.

De weinige passagiers die overstaken, vonden het voor het merendeel blijkbaar koud aan dek, en de beide vrienden konden ongestoord praten.

— Heb je al enig plan voor onze onderneming gemaakt, Edward? vroeg Brand, terwijl hij behaaglijk aan zijn houten pijp zoog.

— Beste Charles, ik geloof dat ik nooit een avontuur begonnen ben met zulk een volkomen gemis aan iets wat op een veldtochtplan gelijkt.

— Maar wij kunnen toch niet in de blinde rondtasten?

— Dat zullen wij ook niet lang behoeven te doen, antwoordde Raffles. Zodra wij ter plaatse zijn aangekomen, zal ik natuurlijk dadelijk over veel meer gegevens beschikken.

— Zouden de bedienden van het huis je nog goed kennen?

— Dat zou ik menen. Tenminste als het nog steeds dezelfde zijn, wat ik wel denk. Er waren er twee of drie, die reeds gedurende een kwart eeuw in dienst van de oude markies waren.

— Heb je er wel eens familieleden ontmoet?

— O, ja, twee of drie neven, een zuster, nog een zuster van de markiezin, en zelfs een tante, als ik mij niet vergis. Het goede mens was toen al negentig jaar, maar dat zal haar natuurlijk niet beletten, als ze tenminste nog in

leven is, present te zijn, als het op het verdelen van de erfenis aankomt.

De beide mannen spraken nog geruime tijd door en begaven zich toen naar de eetzaal, want zij hadden sedert het ontbijt nog niets gegeten en de scherpe zeelucht had hun eetlust opgewekt.

De overtocht had zonder enig ongeval plaats, en om twee uur in de namiddag legde de boot aan de pier te Calais aan.

De beide reizigers lieten hun bagage visiteren, hetgeen al zeer spoedig was afgelopen, daar de douanebeambten de rijke Engelsman van aangezicht zeer goed kenden.

Ze konden dan ook weldra in de gereedstaande trein naar Parijs stappen, die hen binnen enkele uren naar de Franse hoofdstad bracht.

Ze besloten echter die dag zo ver mogelijk door te reizen en namen daarom, na met een taxi de Lichtstad te zijn doorgerezen, even daarna in het Oosterstation plaats in de trein, die naar de grens van Elzas Lotharingen reed.

Om tien uur in de avond stegen zij in Verdun uit.

Zij lieten zich naar het grootste hotel in de stad brengen, gebruikten daar een stevig souper, en begaven zich vroeg ter ruste om de volgende dag zo spoedig mogelijk te kunnen doorreizen.

Het was een heerlijke najaarsochtend, koud, maar windstil, toen zij opnieuw de trein namen, die hen in twee uren naar Verviers bracht.

Brand keek zwijgend en aandachtig naar buiten, waar zich het schone berglandschap als een reusachtige film voor zijn ogen ontrolde.

Langzaam en als met moeite kroop de trein langs de berghellingen omhoog.

De trein reed door eeuwenoude bossen pijnbomen, reed dan weer langs onafzienbare grasvlakten, die thans reeds geheel door 't vee verlaten waren, kroop nu eens door een nauwe tunnel en kronkelde zich dan weer spiraalsgewijze om een bergkloof heen, om 't volgende ogenblik over een ijzeren viaduct te ratelen, dat over een diep ravijn was geslagen.

Veel te vroeg naar de zin van de jonge man, hield de trein in het kleine station van Saint Rosier stil.

Raffles had onder de reizigers die uitstapten, dadelijk met zijn scherpe blik enige dames en heren in diepe rouw ontwaard.

Hij stootte Brand met de elleboog aan en zei op fluisterende toon:

— Ik geloof werkelijk, dat wij daar al enige aasgieren voor ons zien, amice.

— Dat zou mij tenminste niets verwonderen, Edward. Zij zien er uit als echte erfenisjagers.

— Laten wij maar een beetje achterblijven, want het is niet nodig, dat zij ons nu al zien.

Zij stapten langzaam naar de uitgang van het kleine station en toen zij daar kwamen en hun kaartje aan de controleur hadden gegeven, zagen zij juist hoe het gezelschap van in het zwart geklede personen in een auto stapte, achter het stuurwiel waarvan een chauffeur in grijze livrei was gezeten, die een brede zwarte band om de linkerarm droeg.

— Ik geloof dus, Charles, dat wij geen ogenblik te vroeg zijn gekomen, zei Raffles, zodra zij op de brede grintweg waren gekomen, die van 't station naar het dorp voerde.

— Dat geloof ik ook. Ik denk dat de lezing van het testament wel direct na de begrafenis zal plaats hebben.

— Ik zou er wel bij willen zijn, herenam Raffles peinzend.

Hij bleef midden op de weg staan en wreef met de rechterhand over het hoge voorhoofd.

— Er schijnen hier niet veel auto's of rijtuigen te zijn mompelde hij. Dat is mij in vroeger jaren niet zo opgevallen, omdat ik hier steeds met een van de equipages, of auto's van het station werd afgehaald. En toch is het zaak, dat wij gauw een hotel zien te krijgen. Wij kunnen onze bagage niet aan het station laten staan.

Hij had nog niet uitgesproken of een kleine stofwolk aan 't einde van de weg, verried de komst van een voertuig, over welker gemis de Grote Onbekende zojuist geklaagd had.

— Daar komt 'n auto aan! riep Brand uit.

— Dat schijnt zo. En natuurlijk rijdt die naar 't station, misschien om te zien of er nog meer reizigers voor het kasteel zijn meegekomen.

— Die zijn er immers niet! riep Brand uit.

— Ja, zeker, er zijn er twee.

— Wie dan? vroeg Brand verwonderd.

— Wij, antwoordde Raffles kalm.

Op dat ogenblik was de auto zo dicht genaderd, dat de beide vrienden de lichtgrijze livrei van de chauffeur konden herkennen.

Raffles stak de rechterhand op en de auto stopte vlak voor hen.

— Ken je mij niet meer Joseph? vroeg Raffles op vriendelijke toon.

De chauffeur nam snel zijn pet af en zei beleefd:

— Nu gij spreekt, herken ik u zeker, mylord.

— Mag ik vragen waar je heen dacht te rijden?

— Naar het station, mylord. Ik wilde zien of er misschien nog meer bezoekers voor het kasteel zijn.

— Zou je ons mee terug willen nemen?

— Met het grootste genoegen, mylord, antwoordde de man haastig. Gij hebt zeker bagage bij u als ik vragen mag?

— Twee koffers. Maar het spreekt vanzelf, dat wij niet op het kasteel logeren.

— Gij hebt natuurlijk gehoord van de dood van mijn brave oude meester, mylord? vroeg de chauffeur met zachte, omfloerste stem.

— Ja, Joseph, het doodsbericht heeft in de grote Engelse bladen gestaan en ik heb mij gehaast hierheen te komen, omdat ik meende de familie van de markies, die mijn vriend was, een dienst te kunnen bewijzen.

— De familie? herhaalde de chauffeur op doffe toon. Ik verzeker u, mylord, dat die familie wel voor zich zelf zal weten te zorgen. Er is daar ginds al een ganse zwerm neven en nichten. Het is oneerbiedig dat ik het zeg, maar het lijkt wel een troep sprinkhanen. En

als ik bedenkt dat zij allen weer rechtsomkeert zouden moeten maken als...

De chauffeur trok een scheef gezicht, maar voleindigde de zin niet.

Misschien vreesde hij reeds te veel te hebben gezegd.

Maar Raffles had scherpe oren.

Hij had met aandacht geluisterd en trad nu op de chauffeur, een man van omstreeks vijftig jaar, toe.

Hij keek hem strak in het trouwe gelaat en vroeg toen op ernstige toon:

— Waarom zegt gij dat, Joseph. Wat bedoelt gij daarmee?

De chauffeur boog het hoofd.

— Mylord, ik... stotterde hij.

— Kom aan, vriend, ik geloof niet dat gij voor mij geheimen behoeft te hebben. Evenmin trouwens voor iemand anders. Bedenk dat het testament aanstonds geopend zal worden en dat dan toch iedereen weet wat gij nu wilt verzwijgen.

De chauffeur hief het hoofd weer op en keek met zijn donkerbruine ogen de spreker openhartig aan.

— Geloof gij dat werkelijk, mylord?

— Ik ben er zeker van. Wat wilde gij zoëven zeggen, toen gij meende dat al die personen in het zwart wel zouden moeten verdwijnen?

De chauffeur scheen even in twee-strijd te zijn.

— Ik weet ook eigenlijk niet, waarom wij het langer geheim zouden houden, mylord. De markies, mijn meester had ons allen streng verboden er een woord over te spreken, maar nu hij dood is...

De chauffeur wreef met de rug van zijn hand over de borstelige wenkbrauwen en vervolgde toen:

— Gij hebt de markies immers goed gekend, mylord.

— Ik behoorde tot zijn vrienden, Joseph en kwam hem sedert zes jaren, ieder jaar enige tijd bezoeken.

— Zes jaren zegt gij? Gij weet dus van het vreselijk ongeluk, dat mijnheer Philip heeft getroffen?

— Dat weet ik Joseph.

— Maar gij weet niet wat daarvoor is gebeurd? Neen, hoe zoudt gij het ook weten; de markies had ons streng be-

volen er over te zwijgen. Zelfs mevrouw de markiezijn mocht zijn naam niet noemen.

— Maar wiens naam dan toch! riep Raffles ongeduldig uit.

— Die van de jongste zoon van de markies, mijnheer Paul.

— Wat zegt gij daar? riep Raffles ten hoogste verbaasd uit. Had de markies twee zoons? Dat heb ik nooit geweten.

— Dat begrijp ik mylord, omdat mijn overleden meester nooit over die zoon sprak. Hij wilde zelfs niet aan het bestaan van die tweede zoon herinnerd worden.

— Maar wat had de jongeman dan misdreven? Had hij een misdaad begaan?

— In de ogen van mijn meester zeker, mylord. En toch was het de misdaad die men het gemakkelijkst moest kunnen vergeven: de liefde.

Raffles meende enig licht in de duisternis te zien.

Hij herinnerde zich de zeer strenge beginselen en de hooghartige trots van de oude edelman.

Hij legde zijn hand op de schouder van de chauffeur en zei op zachte toon:

— Ik meen het reeds te begrijpen; de jongeman heeft een liefdesbetrekking aangeknoopt met een meisje beneden zijn stand en de oude markies heeft hem vol verbittering de deur gewezen.

— Zo is het gegaan, mylord, beaamde de chauffeur op droeve toon. Mijnheer Paul had dat jonge kind zo vurig lief, dat hij geen afstand van haar wilde doen. Zelfs de tranen van zijn lieve moeder waren niet in staat hem van haar te doen afzien.

— Hoe heette zij? vroeg Raffles.

— Madeleine Naudin.

— Zeker een arm meisje.

— Zeer arm en van zeer nederig afkomst. Haar vader was een klein muziekonderwijzertje en zij was op een mode-atelier in het naburige stadje; mijnheer Paul reed daar vaak te paard heen en heeft haar op die wijze leren kennen.

— Een oude geschiedenis, die steeds nieuw blijft, mompelde Raffles.

Daarop richtte hij zich weer tot de oude chauffeur, die in treurige gedachten verzonken, naast de auto stond.

— Uw jonge meester is nooit meer naar het landgoed teruggekeerd?

— Nooit, antwoordde de man, wiens ogen nu vol tranen stonden, en wij mochten hem allen toch zo graag lijden. Men zegt dat hij naar Australië is vertrokken, maar niemand weet het zeker, niemand weet waar hij zich nu bevindt, en wat er van hem is terecht gekomen.

Even heerste er stilzwijgen en toen riep Raffles uit:

— Als de jonge Paul op de een of andere dag ooit mocht terugkomen, zullen hier nog zonderlinge dingen gebeuren. In ieder geval zou ik gaarne aanwezig zijn bij de voorlezing van het testament.

— Dat zal waarschijnlijk moeilijk gaan mylord, hernam Joseph, of hebt gij een oproeping van de notaris gekregen?

— Natuurlijk niet, antwoordde Raffles glimlachend. Nu, begin maar met ons naar het hotel mede te nemen, wat ik je verzoeken mag. Hoe laat is de voorlezing?

— Om twaalf uur precies, mylord. Voor het dejeuner moet alles afgelopen zijn.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Het was juist elf uur.

Hij keerde naar het station terug en met behulp van de chauffeur werden de twee koffers in de auto geladen.

Snel ging het nu verder opwaarts naar Saint Brie, dat binnen een kwartier bereikt was.

Voor het enige logement, door de eigenaar wel wat weids hotel genoemd, stopte de auto.

Raffles gaf de chauffeur een goede fooi en knikte hem bemoedigend toe.

— Wie weet loopt alles nog goed af, en zal het landgoed niet versnipperd worden! riep hij hem toe.

De oude chauffeur keek hem weemoedig aan en schudde het hoofd.

Raffles en Brand traden de grote, ouderwetse gelagkamer van het loge-

ment binnen, waar zij werden ontvangen door de eigenaar, die zij nog nooit gezien hadden.

Op zijn vragen bleek het Raffles, dat de huidige eigenaar de zaak juist enige maanden geleden had overgenomen.

De beide reizigers lieten zich een kamer wijzen, waar ook spoedig hun koffers werden gebracht.

Toen zij alleen waren, zei Raffles tot Brand:

— Het is misschien een gelukkige omstandigheid, dat de logementhouder ons niet kent.

— Wat ben je van plan?

— Ik wil de lezing van het testament bijwonen, zodat ik weet wie het meeste krijgt en wie ons aanstaand slachtoffer zal zijn.

— Men zal je niet toelaten.

— Dat zal men wel, zei Raffles kalm. Ik trek een zwart pak aan en ik geef mij uit voor een verre neef, die toevallig van het overlijden heeft gehoord. Men zal mij onder die veertien of vijftien erfenisjagers niet eens opmerken. Ik zal mij zo bescheiden gedragen, dat men in het geheel geen notitie van mij zal nemen.

Onder het spreken had hij een van de koffers geopend en haalde daar nu een volledig rouwkostuum uit, zwarte handschoenen en een hoge hoed, die beter dagen gekend had.

Ook het pak zelf prijkte niet meer in de gloed der eerste nieuwhed.

Toen Raffles het had aangetrokken, zijn gelaat totaal onherkenbaar had gemaakt, en zijn zwarte hoed op het hoofd had gedrukt, had Brand moeite om zijn lachen te houden.

Zijn vriend zag er nu uit als 'n schoolmeester van een of andere plattelandsgemeente, van hoogstens dertig jaar, verlegen, schuw onhandig, met binnenwaarts gekeerde voeten en kromme knieën.

— Zou men mij aldus weggagen? vroeg Raffles met een klein benepen stemmetje, en een smartelijke oogopslag, die Brand nu werkelijk in lachen deden uitbarsten.

— Als je je zo voordoet, zou zelfs Petrus je de toegang niet weigeren, riep de jonge man vrolijk uit. Maar overdrijf het niet.

— Nu, dan zal ik maar gaan; het is nu kwart voor twaalf en het is wel een kwartier lopen.

Daarop verliet hij het vertrek, keek in de gang behoedzaam rond, daalde de trap af en kon het logement verlaten, zonder dat iemand acht op hem had geslagen.

Toen hij het kasteel bereikt had, belde hij aan het hek van het park aan, dat het slot van de familie Tregasteaux de la Croy aan alle kanten omgaf.

Een dienstmeisje in het zwart gekleed kwam het hek openen en vroeg wat hij verlangde.

— Ik heet Jules de la Croy, zei Raffles op bedeesde toon, ik ben nog verre familie van de markies en heb toevallig van zijn overlijden gehoord. Nu zou ik gaarne bij de voorlezing van het testament aanwezig zijn. Ik ben arm, en misschien heeft de markies mij wel bedacht.

— Hebt gij een oproeping gekregen? vroeg het meisje.

— Neen, dat niet, mejuffrouw.

— Dan weet ik niet of de notaris u zal toelaten, maar gij kunt het proberen, antwoordde het kind, terwijl zij de schouders ophaalde.

Schuchter beklom Raffles de marmere treden van het terras, en stond spoedig daarna in de vestibule.

Daar hielden zich reeds tien of twaalf bedienden op, zwiingend en starig, allen met een zwarte strik om de arm.

Blijkbaar waren zij opgeroepen, om bij de voorlezing van het testament tegenwoordig te zijn.

Juist toen Raffles de vestibule binnentrad werd er een brede deur aan de rechterzijde geopend.

Een eerbiedwaardig heer met spierwit haar, die een portefeuille in de hand hield blijkbaar de notaris in eigen persoon, riep iets tot een bediende die in zijn nabijheid stond. Dadelijk daarop werd een tweede deur geopend en trok een lange stoet van in het zwart geklede personen

zwijgend en afgemeten dwars door de vestibule, naar de deur, waar de notaris hen met een eigenaardig glimlachje op zijn lippen ontving.

Ongemerkt wist Raffles zich bij de laatsten van de stoet aan te sluiten en het vertrek binnen te treden, zonder dat iemand op hem lette.

Het scheen trouwens dat de aanwezigen elkaar weinig of niet kenden.

Slechts hier en daar zag men enkele personen fluisterend enige woorden wisselen.

Toen de zwarte stoet binnen was, werd de deur opnieuw geopend en trad het dienstpersoneel zijwendend en op de punten van hun voeten lopend, binnen.

Daarop nam de notaris plaats aan een grote eikenhouten tafel, waaraan reeds een schrijver gezeten was.

Het was zo stil in het grote fraai gemeubelde vertrek, dat men meende 't geritsel der neervallende bladeren in het park te kunnen horen.

Nog even schreef de klerk op 'n groot vel papier dat voor hem lag door, en daarop opende de notaris met een afge-

meten gebaar de portefeuille, die hij onder zijn arm had gedragen.

Hij haalde er enige vellen papier uit, die met een groen lint waren samen gebonden en van een groot adellijk wapen voorzien waren en legde ze voor zich op tafel neer.

Dat alles gebeurde met een langzaamheid die de aanwezigen zichtbaar irriteerde.

Daarop nam de notaris zijn bril af, poetste met eindeloos geduld de glazen schoon, zette het instrument weer op, nam het opnieuw af, poetste het nog schoner dan het reeds was en plantte het eindelijk met een vastberaden gebaar op zijn grote vlezige neus.

Gedurende al die tijd was het glimlachje geen ogenblik van zijn vol, rose gelaat verdwenen.

Nu nam de notaris het vel papier ter hand, verschoof zijn bril een weinig en begon te lezen:

— Laatste wil van Marlies Aimé Gaston René Guillaume Philip Tregasteaux de la Croy, heer van Saint Brie en onderhorigheden.

HOOFDSTUK III

NAAR ENGELAND TERUG

Charles Brand zat nog eenzaam in de logeerkamer van het logement « De Leeuw van Artois », toen de kerkklok van het dorp Saint Brie een zware galmende slag liet horen. Het was half één.

Bijna op het zelfde ogenblik werd de deur geopend en trad Raffles binnen.

Hij liep langzaam naar een stoel en liet er zich op neervallen.

Daarop nam hij zijn hoge hoed af en zette die naast zich op tafel neer.

Vervolgens nam hij, steeds met dezelfde langzaamheid, de blonde pruik met kortgeknipt haar af, die hij had gedragen en duwde die in de hoed.

Daarop liet hij even zijn heldere grijze ogen door 't vertrek dwalen en barstte plotseling in zulk een daverend ge-

lach uit, als Brand zich niet kon herinneren, ooit uit de mond van zijn vriend te hebben gehoord.

— Wat is er in 's hemelsnaam aan de hand? riep de jonge man enigszins verschrikt uit, daar hij er verre van af was, op dit ogenblik zulk een uitbarsting van vrolijkheid te verwachten.

Raffles wierp een blik over zijn schouder uit het raam, sprong op en trok Brand mede.

— Kom hier, dan kun je het zelf zien, riep hij uit.

De beide vrienden stonden nu voor het raam, dat op het marktplein uitzag.

— Zie je wat daar aankomt van de bergweg af? vroeg Raffles, terwijl hij met uitgestrekte wijsvinger naar buiten wees.

— Mensen in het zwart, zei Brand verbaasd.

— Juist, mensen in het zwart. Onze waarde erfenisjagers. Kijk, daar komen zij aan, als een opgeschrikte vlucht kraaien. Kijk de panden van die zwarte jassen van de heren eens achter hen aan fladderen. Kijk die zwarte sluiers van de dames eens. Het is alsof een boze geest ze achtervolgt. Met twee en drie komen ze de bergweg af en schuifelen als nijldige vleermuizen voorbij, naar het station, en verder weer naar de provinciegaten, waar zij vandaan zijn gekomen in de hoop op buit.

— Maar wat is er dan in 's hemelsnaam gebeurd? riep Brand uit. Waarom vluchten die mensen, alsof de duivel hen op de hielen zit?

— Kun je dat niet begrijpen? vroeg Raffles. Het is anders eenvoudig genoeg. Het hele stel is ontferd.

— Wat zeg je daar? riep Brand in de grootste verbazing uit. Wie heeft nu dat prachtige landgoed, wie heeft die miljoenen geërfd?

— De jongste zoon van de markies, Paul Tregasteaux de la Croy, en als hij overleden mocht zijn, zijn wettige erfgenaam. Bovendien hebben de bedienden ieder een flink legaat gekregen, en dat was alles. In zijn testament verklaarde de oude markies dat zijn hele familie hem gestolen kon worden; met diezelfde woorden, amice, en dat hij voor zich persoonlijk veel meer gehecht was aan een oude bediende, die jarenlang zijn nukken en zijn humeur had verdragen, dan aan familieleden, die alleen iets van zich lieten horen, als er wat te halen viel. Ik zal nooit de gezichten vergeten van die troep zwartrokken toen de eerwaardige notaris dat gedeelte van het testament voorlas. Ik had de oude heer al zo zonderling zien glimlachen voor hij begon te lezen en had al zo half begrepen, dat er iets niet in de haak was.

Ondertussen waren de laatsten der teleurgestelde erfenisjagers op dat ogenblik als katten, die men uit het water heeft gehaald, met gebogen hoofd over het marktplein geschreden en verdwenen.

Terwijl Raffles zich begon te verkleeden, hervatte Brand het gesprek:

— Naar mijn mening zou de oude markies de verloren zoon dus vergeven hebben?

— Dat schijnt zo. Hij hield wel degelijk zielsveel van de jongen en alleen zijn trots als edelman heeft hem weerhouden hem terug te roepen. Maar ik weet nu wel zeker, dat hij daaronder altijd vreselijk geleden heeft.

— Maar, hoe kan men de erfenis nu uitkeren aan de rechthebbende? Wie weet waar hij zit?

— O, er zijn toch nog dagbladen in de wereld. Het spreekt vanzelf dat er onmiddellijk advertenties in alle kranten, in alle landen der wereld, zullen worden geplaatst. Ik denk dat de inhoud aldus zal luiden: « Paul Tregasteaux de la Croy, tweede zoon van Markies Aimé, enz., enz., wordt in zijn eigen belang door deze verzocht zijn naam en zijn adres op te geven. » Honderd tegen één, dat de jongeman, al zou hij ook achter het ijzeren gordijn zitten, binnen een maand in het bezit van de erfenis is.

— Als hij tenminste nog leeft.

— Als hij niet meer leeft, zal zijn vrouw het toch wel lezen.

— Het zal in ieder geval wel een groot geluk voor de jongeman zijn, hernoem Brand, want dergelijke moederzontjes en verwendde jongelui uit de hoogste standen zijn meestal niet in staat op behoorlijke wijze hun eigen brood te verdienen.

Raffles, die zich intussen aangekleed had, zei:

— Hoe het ook zij, amice, wij kunnen dit avontuur wel als afgelopen beschouwen en inrukken.

— Dus?

— Dus wij gaan over een half uur weer naar Londen terug.

Brand trok een teleurgesteld gezicht, maar hij begreep wel, dat er weinig aan te doen zou zijn.

— De zaak is uitgegaan als een nachtkaaars, Edward! riep hij uit, terwijl hij het deksel van de koffer opende.

— Dat geef ik je toe, Charles. Men

kan ook niet altijd het onderste uit de kan willen hebben. Het was een aardig reisje en ik heb weer eens gul gelachen, wat mij sedert jaren niet gebeurd is, en dat is ook wat waard.

De vrienden begonnen vol ijver hun koffers te pakken en bestelden daarop een rijtuig bij de zeer verbaasde en teleurgestelde logementhouder, die zich een paar rijke toeristen zag ontgaan.

Nog geen kwartier later waren zij op weg naar het station.

Om een uur vijftien vertrok de trein naar Parijs, waar zij omstreeks zes uur aankwamen en om acht uur waren zij weer op weg naar Calais.

Zij brachten in de Franse havenstad de nacht in een der grootste hotels door en vertrokken de volgende ochtend met de eerste boot die het Kanaal overstak.

Henderson was telegrafisch gewaarschuwd, en kwam hen met de auto van de boot afhalen.

En zo vlug was de reis volbracht, dat zij diezelfde dag om één uur de lunch tezamen konden gebruiken in de fraaie eetzaal van de villa in de Cromwellstreet.

* * *

De volgende dag bij het ontbijt slaakte Brand een lichte kreet terwijl hij opkeek van de « Times », die hij bezig was te lezen.

— Iets bijzonders? vroeg Raffles.

— Er is alleen maar, dat je gelijk hebt gekregen.

— Ah, de advertentie staat er zeker in?

— Precies. En in bijna dezelfde bevoordingen als die jij gisteren noemde.

— Nu, dan zal de zaak daarmee wel helemaal uit de wereld zijn.

Maar daarin vergiste Raffles zich toch.

De volgende dag verscheen de advertentie opnieuw in de « Times » en de daaropvolgende dag eveneens en zo een hele week achter elkaar.

Toen Brand op de zevende dag het blad opnam en dadelijk onder de advertenties zocht om er de oproep van de jonge markies opnieuw in te vinden, riep Raffles vol verbazing uit:

— Dat is zeer zonderling. Je kunt gerust zeggen, dat de « Times » over de hele wereld wordt gelezen. Neen, als de jonge markies nog leeft, dan moet hij die advertentie gelezen hebben.

— En als hij dood is? vroeg Brand.

— Dan moet zijn vrouw ze toch gevonden hebben, amice, of men moet ze haar toch hebben medegedeeld.

— En als zij de ware naam van haar man eens niet gekend heeft?

Raffles stond half van zijn stoel op en keek zijn vriend met grote ogen aan.

— Daar zeg je zoiets! riep hij uit. Maar dan kan hij ook niet wettig met haar getrouwd zijn.

— Waarom niet? Hij kan in Amerika of in Australië met haar getrouwd zijn en daar vraagt de geestelijke er volstrekt niet naar, of de naam, die de aanstaande echtgenoot opgeeft, echt is of niet, als deze zijn paar dollar maar schokt.

— Je hebt waarachtig gelijk, Charles. Op die manier kan het nog een ingewikkelde zaak worden. Maar wat vreselijk, dat er nu misschien ergens ter wereld een jonge vrouw in bittere armoede leeft, die in weelde zou kunnen baden en haar kind of kinderen een uitstekende opvoeding geven, terwijl zij nu misschien elke stuiver moet omkeren.

De volgende dag echter was de advertentie uit de bladen verdwenen.

— Eindelijk schijnt hij de oproep dan toch gelezen te hebben! riep Brand uit, met een opluchting alsof het hem zelf gold.

Raffles schudde het hoofd en keek peinzend uit het raam, naar het nu geheel bladerloze park.

— Je kunt wel gelijk hebben, zei hij, maar het kan ook zijn, dat de executairs de pogingen maar hebben opgegeven. Vind je het zelf niet zonderling, dat men een derde gedeelte van een gehele pagina geplaatst, acht dagen lang over het hoofd ziet.

Ik voor mij, geloof niet, dat de zaak hiermee uit is.

De latere gebeurtenissen zouden Raffles in het gelijk stellen.

De volgende dag toen de beide vrienden aan de lunch zaten in de grote eet-

zaal, waar een helder houtvuur in de haard knapte, bracht Gaston enige dagbladen op een zilveren presenteerblad binnen en legde ze naast het bord van zijn meester.

Toen zij het dessert gebruikt hadden, namen Raffles en Brand ieder een paar bladen ter hand en begaven zich naar de bibliotheek om ze op hun gemak te lezen.

Van tijd tot tijd maakte Raffles een van die brom geluiden, die zijn ongevoegen te kennen gaven.

— Er gebeurt niets in de hele wereld, bromde hij. Vind jij ook niets in het blad dat je daar hebt?

— Ik worstel hier de « Daily Mail » door, maar ik kan ook niets interessants vinden, tenminste als je de ontvoering van een kind van zes jaar niet iets heel bijzonder vindt.

Raffles keek van zijn blad op en zei toen langzaam en afgemeten:

— Dat hangt er van af. Ik vind de ontvoering van een kind van zes jaar, als zodanig, wel zo belangrijk als die van een meisje van achttien. In het laatste geval heb je gewoonlijk te doen met een banale liefdesgeschiedenis en het eerste zeer vaak met een misdaad.

— Maar het kind kan immers wel ontvoerd zijn door 'de vader? Het is niet onmogelijk dat de rechter bij het uitspreken van een scheiding het kind aan de moeder heeft toegezegd en dat de vader zich dat niet heeft laten welgevallen.

— Het is volstrekt niet onmogelijk, zei Raffles. Wat staat er eigenlijk? Lees eens voor.

Brand nam het nummer van de « Daily Mail » dat hij in de hand hield, mee naar het venster om beter licht te hebben en begon te lezen:

« Een knaapje ontvoerd.

» Gisterochtend werd het kleine stadje Bornfield onder de rook van de hoofdstad in rep en roer gebracht door de ontvoering van een knaapje van omstreeks zes jaar. Het ventje was door de moeder, een nog jeugdige violiste, om 'n boodschap uitgezonden en is daarvan niet teruggekeerd. Aan een ongeluk

behoeft niet te worden gedacht, want verschillende getuigen hebben verklaard, dat zij het manneke, dat bij alle inwoners van het stadje bekend was als een lief, vief jongetje, met een man van een donker uiterlijk hebben gezien, die hem aan een hand vasthield en snel de weg volgde, die naar Londen voert.

Daar het ventje blijkbaar gewillig mee huppelde, koesterden deze getuigen geen achterdocht en meenden zij dat men met een bloedverwant van Mrs. d'Audry te doen had. Men kan zich de wanhoop van de jonge moeder voorstellen, toen men haar dit mededeelde. Zij heeft hier in Engeland volstrekt geen bloedverwanten, zegt zij. En zo tast de justitie geheel in het duister omtrent de beweegredenen dezer ontvoering, hetgeen de zaak er niet gemakkelijker om maakt. De politie stelt natuurlijk alles in het werk om de kidnapper op te sporen.»

Terwijl Brand las, was Raffles langzaam eveneens naar het raam toegekomen en stond nu zijn jonge vriend met een zonderlinge blik aan te staren.

Deze liet het blad zinken, vouwde het onverschillig op en wilde het op tafel leggen, toen hij plotseling ophield, getroffen door de zonderlinge uitdrukking op het gelaat van zijn vriend.

— Waarom kijk je zo vreemd? vroeg hij.

— Hoe kijk ik dan wel? vroeg Raffles glimlachend.

— Wel, als iemand aan wie ik wonder wat verteld heb?

— En dat doe je niet, vind je?

— Ik kan dat tenminste met de beste wil van de wereld niet inzien, antwoordde Brand.

— Nu, maar ik wel.

— Je maakt mij nieuwsgierig, wat heb je dan wel voor bijzonder in dat berichtje gevonden? Dergelijk ontvoeringen hebben toch vrij vaak plaats.

— Ten eerste komen die ontvoeringen nu niet zo vaak voor als jij wel schijnt te denken. En laat ik je dan eens een paar vragen mogen stellen, amice.

— Vraag op, en als de beantwoording mij tot de erkentenis brengt, dat het met mijn combinatie-vermogen slecht ge-

steld is, dan zal ik dat eerlijk zeggen.

— Nu dan: Is je in dat bericht niet opgevallen, dat de jonge moeder zegt, hier in Engeland in het geheel geen bloedverwanten te hebben?

— Het is heel goed tot mij door gedrongen, maar opvallend is het, volgens mij niet, ook al met het oog op de naam. d'Audry is een echt Franse naam.

— Mooi. Dat hebben wij dus al vastgesteld, beaamde Raffles. Wees nu zo goed eens te letten op de leeftijd van het jongetje; zes jaar.

Onthoud verder dat de ontvoerder een donker uiterlijk had. Waarschijnlijk een Italiaan... of een Fransman.

— Ik onthoud het.

— Overweeg dan verder eens dat er acht dagen achtereen een zekere advertentie in alle grote bladen der wereld heeft gestaan en dat die eergisteren voor het laatste is verschenen. Zegt je dat alles niets?

Brand keek zijn vriend met wijdge-

opende ogen aan, kwam op hem toe, legde hem de beide handen op de schouders en zei toen met een stem, die als uit een kelder scheen te komen:

— Lord Edward Lister, je vriend is een ezel.

Raffles lachte hartelijk en zette zich op een stoel bij het raam neer, terwijl hij het bericht nog eens aandachtig doorlas.

— Het is natuurlijk mogelijk, dat wij hier met een toeval te doen hebben, maar dan is het toch ook wel een heel merkwaardig toeval.

Toen sprong hij plotseling weer op en riep uit:

— Ik wil zekerheid hebben. Deze zaak boezemt mij het grootste belang in. Een Markies de Tregasteaux heeft mij genoeg vriendschap verleend, dat ik niet kan dulden, dat men zijn kleinkind voor enige miljoenen besteeft. Nog deze middag gaan wij naar Bornfield.

HOOFDSTUK IV

DE VIOLISTE UIT DE « GOUDEN STER »

Raffles was er de man niet naar, om een plan dat hij eenmaal had opgevat, te laten varen.

Nog geen vol uur nadat dit gesprek had plaats gehad, snelde de auto van Zijne Lordschap, bestuurd door de vaste hand van de chauffeur Henderson, over de nieuwe, pas aangelegde rijksweg naar het stadje waar de ontvoering had plaats gehad.

Zodra zij het stadje waren binnen gereden, liet Raffles de auto stoppen, toen hij een veldwachter zag naderen.

Hij wenkte de man uit het portier en deze kwam direct nader, blijkbaar onder de indruk van de lange, glanzende slee.

— Beste vriend, zei Raffles, zodra de man was genaderd, er komt hier zeker wel een dagblad uit.

— Twee, mijnheer, zei de veldwachter niet zonder een vleugje trots.

— Ben ik hier dicht in de buurt van het bureau van een dier bladen?

De man wees met de vinger de straat in, waarin zij zich bevonden en zei:

— Als gij uw chauffeur nog honderd meter door laat rijden, mijnheer, staat gij voor een huis met een groot wit bord ervoor. Dat is het redactie-bureau van « De Bornfieldse Bode ».

Raffles bedankte de man en een paar seconden later stopte de auto voor een tamelijk groot huis, waarvan de benedenverdieping blijkbaar werd ingenomen door het redactie-bureau en de drukkerij van het genoemde blad.

Raffles steeg uit en trad het huis binnen.

Aan de portier vroeg hij naar een der redactieleden en van deze had hij spoedig de naam en het adres van de ongelukkige moeder vernomen.

Hij legde Henderson uit waar hij moest zijn en na een kwartier te hebben gereden, stopte Henderson opnieuw, nu voor een klein onaanzienlijk huis in een nauwe straat, waar het zelfs onmogelijk zou zijn de grote wagen te keren.

Een aantal nieuwsgierige bureu stonden in druk gesprek bij kleine groepjes bijeen.

Blijkbaar hadden zij het over de ramp die de jonge moeder getroffen had.

Raffles stapte uit en trad op de deur van het huis toe.

Op een klein naambordje stond te lezen: « M. d'Audry, violiste ».

Daarop riep hij tot Henderson:

— Blijf hier maar niet parkeren, James, maar kom ons over een half uur halen.

Op dat ogenblik werd de huisdeur opengetrokken, en een heldere mannenstem riep van boven een steile, donkere trap:

— Wie is daar?

— Een goede vriend van mevrouw d'Audry, antwoordde Raffles. Ik zou haar dringend willen spreken, want ik geloof dat ik haar van grote dienst zal kunnen zijn.

De man boven aan de trap hoorde men onverstaanbare woorden mompelen tegen een tweede onzichtbaar persoon.

Daarop klonk het weer uit de duisternis:

— Wilt u alstublieft boven komen, mijnheer.

Raffles en Brand bestegen niet zonder moeite de smalle donkere trap, die in plaats van een leuning, een voor de helft afgesneden touw had.

Zij moesten toen zij boven waren nog twee trappen op en kwamen eindelijk aan het portaal van de hoogste verdieping.

Daar werden zij ontvangen door een jonge man van omstreeks dertig jaar, met grote donkere ogen en lang krullend haar, die hem dadelijk als een artist deed kennen.

Hij had een fijn besneden gelaat dat echter een diep zwaarmoedige trek vertoonde.

Raffles trad op hem toe en vroeg enigszins aarzelend:

— Zijt gij... een familielid van mevrouw d'Audry?

Het bleke gelaat van de jonge man werd met een donkerrode kleur overtoegen, toen hij op zachte toon antwoordde:

— Neen, mijnheer, ik ben niets anders dan een kennis van Madeleine, van mevrouw d'Audry, wil ik zeggen, maar ik ken haar al twee jaren. Wij treden te zamen op in café's waar muziek gemaakt wordt en ik geloof te mogen zeggen dat ik haar enige ware vriend ben.

Raffles wierp de jonge man een vluchtige blik toe, maar dit snelle onderzoek was voor deze wonderlijke mensenkenner reeds voldoende om hem een geheim te leren kennen, dat blijkbaar diep verborgen moest blijven.

— Ik zou niet gaarne uw mededinger worden, mijn waarde heer, hernam de Grote Onbekende op vriendelijke toon, maar ook mij zal mevrouw d'Audry wellicht als een vriend beschouwen, als zij gehoord heeft, wat ik haar kom mededelen.

— Kom dan binnen, en God geve, dat gij in staat zijt het leed te verzachten, dat haar nu heeft aangegrepen. De jongeman deed een deur open en Raffles trad, gevolgd door zijn vriend, een vertrek binnen, dat wel de armoede van de bewoonster verried, maar er toch helder en goed onderhouden uitzag.

Voor de ruiten hingen hagelwitte gordijnen, in een paar vazen stonden nog enige late herfstbloemen.

Op een stoel voor het raam zat een vrouw, met het hoofd in de hand, die op het gerucht van de binnentredenden, het hoofd omwendde en langzaam opstond.

Ondanks de smart die op dat ogenblik het gelaat van die vrouw vertrok, zouden zelfs haar vijanden moeten toegeven, dat zij zeer knap was.

Zij had een eenvoudige zwarte japon aan, die haar goede figuur voortreffelijk deed uitkomen.

Raffles naderde en boog met die in-

nemende hoffelijkheid, die hem als een tweede natuur was geworden.

— Het zal u verbazen, mevrouw, zo zei hij op ernstige, zachte toon, dat een volslagen vreemdeling zich in uwe zaken mengt. Mocht mijn vermoeden op een misverstand berusten, dan verzoek ik u bij voorbaat, mij te willen verontschuldigen.

De jonge vrouw was de bezoekers tegemoet gegaan, en zei:

— Kunt gij mij nieuws van mijn kind, mijn kleine Jacques geven, mijnheer? op een toon, die Brand de tranen in de ogen dreef.

— Dat kan ik, helaas niet, mevrouw, nu nog niet althans, antwoordde Raffles. Maar ik beschik over zeer veel middelen. Wie ik ben doet er voorlopig niets toe. Geloof echter, dat ik diep begaan ben met uw lot en dat ik alles in het werk zal stellen om u te helpen. Maar daartoe is het noodzakelijk, dat gij mij enige vragen beantwoordt. Wilt gij dat doen?

De jonge vrouw liet zich met een wanhopig gebaar weer in haar stoel vallen en antwoordde op doffe toon:

— Vraag slechts, mijnheer. En als gij mij m'n kind kunt teruggeven, dan zal ik u op mijn knieën danken, en u eeuwig dankbaar zijn.

Even heerste er stilzwijgen, toen begon hij:

— Gij zijt française, nietwaar?

De jonge vrouw knikte.

— Maar gij spreekt niettemin uitstekend Engels?

— Ik ben ongeveer zes jaren geleden naar Australië vertrokken en daar mijn man veel buitenhuis was leerde ik vanzelf spoedig de taal van het land. Ik woon trouwens reeds twee jaren in Engeland.

— Is uw man lang geleden gestorven?

— Twee jaren geleden, antwoordde de jonge vrouw, terwijl zij het hoofd boog.

— Zijt gij in Australië getrouwd?

— Ja, mijnheer.

— Heette uw man d'Audry?

De jonge vrouw knikte.

— Weet gij dat héél zeker? vroeg Raffles op dringende toon.

Madeleine d'Audry hief langzaam het hoofd op en keek de vrager met een angstige blik aan.

— Wat bedoelt gij met die vraag, mijnheer? Zou mijn man, mij bedrogen hebben?

— Als hij dat heeft gedaan, is het ongetwijfeld met een goede bedoeling geweest, mevrouw, zei Raffles op zachte toon. Misschien was hij bang dat gij hem zoudt afwijzen, als hij zijn ware naam noemde.

De jonge vrouw staarde Raffles met grote ogen aan.

— Maar hoe heette hij dan, mijnheer, kunt gij mij dat zeggen?

— Voor ik u daarop antwoord, moet ik u op mijn beurt een vraag stellen. Hebt gij misschien een foto van uw man?

Zonder te antwoorden ging Madeleine naar een kast, trok een lade open en nam daaruit een enveloppe, gevuld voor het merendeel met amateursopnamen.

Zij overhandigde deze aan Raffles, die ze een voor een aandachtig bekeek.

Er heerste een gespannen stilte in 't vertrek, tot Raffles langzaam opstond, zeggende:

— Als deze man uw echtgenoot was, mevrouw, dan zijt gij gehuwd geweest met Paul Tregasteaux de la Croy, de jongste zoon en de enige erfgenaam van Markies Aimé de Tregasteaux.

De jonge weduwe stond op.

Zij trilde over al haar leden, toen zij op Raffles toetrad.

— Is 't waar wat gij daar zegt, mijnheer? vroeg zij met sidderende stem.

— Er kan geen twijfel bestaan, mevrouw.

— Maar waarom heeft hij mij die naam dan al die tijd verzwegen, vroeg de jonge vrouw. Waarom?

— Daarop kan ik slechts antwoorden met een andere vraag:

Zoudt gij naar zijn voorstellen geluisterd hebben, als hij zijn rang en titel had genoemd?

De jonge vrouw boog 't hoofd en antwoordde toen op fluisterende toon:

— Ik... geloof het niet, mijnheer.

— Ziet gij wel! riep Raffles uit. Hij hield zo veel van u, dat hij u tot geen enkele prijs wilde missen en daarom heeft hij de naam aangenomen van een zijtak van het geslacht de Tregasteaux, d'Audry geheten. Eigenlijk heeft hij u dus niet misleid. Is 't u wel eens opgevallen, dat hij zwaarmoedig was, dat hij heimwee toonde?

— O, ja, meermalen. En nu komen mij plotseling dingen door de geest, vervolgde zij, waarop ik toen geen aandacht heb geslagen. Op zijn sterfbed, ik ben er nu zeker van, heeft hij mij een bekentenis willen doen, maar de dood sloeg plotseling toe.

— Is uw man in Australië overleden?

— Ja, mijnheer.

— Kende hij een beroep?

— Neen, maar hij heeft om mijnenwille vol energie alles aangegrepen, wat zich voordeed. Niets was hem te veel, mijnheer. Ik ben er haast zeker van, dat hij door te hard te werken, zich die vroege dood op de hals gehaald heeft. Snikkend verborg zij het gelaat in de hand.

Geruime tijd heerste er stilzwijgen in het vertrek, tot Raffles opnieuw het woord nam.

— Ik geloof dat ik nu genoeg weet, mevrouw, zei hij. Het zal u zelf nu wel duidelijk zijn, om welke redenen men uw kind ontvoerd heeft.

— Misschien ben ik erg onbevattelijk, mijnheer, maar ik begrijp er nog niets van, zei Madeleine.

— Er is geen sprake van onbevattelijkheid, zei Raffles, maar ik veronderstel dat ik wat vaag geweest ben. Luister, dan zal ik het u in eenvoudige woorden vertellen.

De vader van uw man was zeer boos op hem, omdat hij met u wilde trouwen en heeft hem verstoten. Maar hij heeft er spijt van gehad en zijn zoon Paul tot universeel erfgenaam benoemd. Dat erfdeel bestaat uit een prachtig uitgebreid landgoed dat miljoenen waard is en zijn vermogen dat eveneens tientallen miljoenen telt.

Madeleine keek de spreker met grote ogen aan.

— Is dat waar, mijnheer? vroeg zij. Mijn kind zou dus markies miljonair zijn?

— Zonder enige twijfel. Als gij slechts de bewijzen kunt overleggen dat gij in Australië wettig met Paul d'Audry gehuwd zijt.

De jonge vrouw liep haastig naar de kast toe, waaruit zij de portretten had genomen en trok een tweede lade open; waaruit zij een grote cartonnen doos nam.

Plotseling slaakte zij een doordringende kreet en greep zich met sidderende hand naar het hoofd.

— Gestolen! gilte zij.

— Ik was er al bang voor, mompelde Raffles.

De jonge vrouw was als wezenloos op een stoel neergevallen.

Raffles legde zijn blanke hand op de schouder van de beroofde moeder en zei op hartelijke toon:

— Mevrouw, ik geef u de verzekering, dat ik u onmiddellijk geloof, ook zonder dat gij mij die papieren kunt laten zien.

De jongeman in de hoek van het vertrek keek Raffles met een dankbare blik aan, terwijl hij met moeite een snik onderdrukte.

— Het spreekt echter van zelf, zo vervolgde Raffles, dat de autoriteiten in Saint Brie daarmee geen genoeg zouden nemen. Het zijn mannen van de wet en zij hebben slechts te maken met wat zwart op wit staat. Welnu, mevrouw, onze taak wordt thans wel wat moeilijker; wij zullen niet alleen uw kind, maar ook de uw ontstolen trouwpapieren moeten terugvinden.

Madeleine greep de hand van Raffles terwijl zij hem met innige dankbaarheid in haar ogen aanzag.

— Maar zeg mij toch eens, mijnheer, zei zij toen op zachte toon, wat u toch wel bewegen kan zoveel aandacht te besteden aan een vrouw, die gij nooit van uw leven gezien hebt.

— Ik was 'n goed vriend van de grootvader van uw kind, mevrouw, antwoordde Raffles eenvoudig. Laat die reden u voldoende zijn.

Hij stond op en knoopte zijn handschoenen dicht.

— Nu heb ik u nog slechts te vragen, mevrouw, op welke wijze gij thans in uw onderhoud voorziet. Ik vraag dit niet uit onbescheidenheid.

— Ik ben violiste, mijnheer, en ik verdien mijn levensonderhoud met het spelen in café's waar muziek gemaakt wordt.

Zij wees op de jongeman en voegde er aan toe:

— Mijn vriend Dick Morley is een voortreffelijk pianist en hij begeleidt mij in het café «De Gouden Ster».

Raffles zweeg.

Hier zat hij tegenover 'n jonge vrouw die zich in weelde zou kunnen baden, die op zulk een harde wijze door het leven was aangegrepen en gedwongen om op die wijze het brood voor haar en haar kind te verdienen.

— Gij zijt dus pianist, mijnheer? zo wendde hij zich op vriendelijke toon tot de jonge man, die al die tijd zwijgend had toegelisterd.

— Ja, mijnheer, maar ik heb het, helaas, niet zover kunnen brengen als ik het wel gewild had. Ik ben op het conservatorium te Brussel geweest, en ik hoopte er mijn studies te voltooien, maar toen stierf mijn vader met achterlating van veel schulden. Ik moest die natuurlijk betalen en zo was er geen sprake van, dat ik mijn studies kon voortzetten. Pond voor pond heb ik de schuld afbetaald, maar een talent ben ik niet geworden, zo eindigde Dick Morley bitter.

— Ik heb nog wel even de tijd, zei Raffles. Daarginds zie ik een piano staan zoudt gij mij iets willen voorspelen?

De jonge man ging zwijgend en als met enige tegenzin voor het instrument zitten.

Toen begon hij te fantaseren.

Het leek op geen enkele bekende melodie, het was als de klacht van een gepijnigd hart, de hartstochtelijke kreet van een ziel in nood.

Raffles luisterde zoals hij wellicht zijn gehele leven nog niet naar muziek had geluisterd...

Een kwartier achtereen klaagde en zong het oude instrument...

Toen eindigde de jonge kunstenaar zijn improvisatie met een rauwe dissonant, klapte het instrument dicht en ging voor het raam staan, waardoor hij zwijgend op straat keek.

Raffles stond op en ging achter hem staan; hij legde hem beide handen op de schouders en zei op ontroerde toon:

— Gij zijt een zeer groot kunstenaar, Dick Morley.

— Niet waar, mijnheer? riep de jonge vrouw vol geestdrift uit. Dat heb ik Dick zo dikwijls gezegd, maar hij wil het nooit geloven.

— Gij kunt dat talent niet laten beschimmelen en te loor laten gaan in de rook van ordinaire café's, riep Raffles verontwaardigd uit.

— Ik kan niet anders, mijnheer, antwoordde de jonge man op doffe toon.

Hij had zich omgewend en keek Raffles vol in het gezicht.

In een oogwenk had Raffles begrepen, wat er omging in de ziel van de jongeman.

Hij greep de hand van Dick Morley en drukte die zwijgend.

Daarop wendde hij zich weder tot Madeleine en zei:

— Markiezin, het spreekt van zelf, dat er snel moet worden gehandeld, willen wij niet te laat komen. Wilt gij alles aan mij overlaten? Ik weet wel, dat ik veel vraag, want gij kent mij in het geheel niet, maar ik geef u de verzekering, dat gij mij ten volle kunt vertrouwen.

Met een eenvoudig gebaar stak de jonge vrouw Raffles de hand toe.

— Gij kunt alles doen, wat gij goed acht, mijnheer. Nu ik weet wat men met mijn kind voorheeft, is mij reeds een grote last van het hart gevallen. Maar waar zouden zij mijn jongen naar toe gebracht hebben?

— Vermoedelijk naar Frankrijk.

— En wilt gij daar dan heen gaan?

— Nog vanmiddag, mevrouw. Mijn vriend, hij wees op Charles Brand, zal mij vergezellen en ik ben er zeker van, dat wij de schurken nog bijtijds zullen kunnen vangen. Maar de tijd dringt

en er moet gehandeld worden. Mijnheer Dick Morley, één woord.

Raffles maakte een hoffelijke buiging voor de jonge vrouw, die zijn hand greep en die hartstochtelijk drukte.

Zwijgend verliet hij het vertrek, door Charles Brand en Dick Morley gevolgd.

— Mijn waarde heer Morley, gij zult wel begrepen hebben, dat een vrouw als de markiezin de Tregasteaux niet kan blijven leven als tot dusverre, wees zo goed dit geld voor haar te beheren. Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn en overhandigde de jonge man een pakje bankbiljetten, het welk deze zwijgend aannam.

Daarop daalde hij, door Brand gevolgd de trap af, maar zij hadden de huisdeur nog niet bereikt, toen zij achter zich gestommel hoorden van schreden die snel de trap afkwamen.

Verwonderd bleven zij staan.

Het volgend ogenblik stond Dick Morley voor hen.

Zijn gelaat was zeer bleek en zijn lippen beefden toen hij de hand op Raffles' arm legde.

— Ik wilde u een verzoek doen, mijnheer, zei hij op zachte dringende toon.

— Vreest gij misschien, dat het geld niet zal toereiken, dat ik u zoëven gaf?

Een gloeiende blos steeg in het gelaat van de jonge pianist op, toen hij antwoordde:

— Dat is het niet, mijnheer, het is zelfs voor onze omstandigheden veel te veel. Neen, ik wilde u iets anders vragen, dat voor mij van veel meer gewicht is.

— En dat is?

— Ik verzoek u dringend, mij toe te staan, behulpzaam te zijn, bij het opsporen van het kind, ik zou u misschien van nut kunnen zijn. Bedenk dat ik de kleine Jacques ken en gij niet.

Raffles keek de jongeman zwijgend aan.

Hij begreep volkomen wat er in diens gemoed omging.

De jonge kunstenaar zou zijn leven hebben willen geven om de vrouw van dienst te zijn, die hij liefhad en was natijverig op de vreemdelingen die anders geheel alleen aanspraak zouden maken

op de dankbaarheid van de beroofde moeder.

— Kunt gij dan de markiezin de Tregasteaux alleen laten? vroeg Raffles langzaam, terwijl hij geen oog van Dick Morley afwendde.

— O, zeker, mijnheer. Ik heb hier een familielid wonen, een bejaarde tante, een goede vrouw, die haar gaarne zolang onderdak zal verlenen.

— Maar gij? Zoudt gij de vermoednissen van onze reis kunnen doorstaan?

— Ik ben sterker dan gij misschien denkt, antwoordde de jonge man haastig.

Raffles scheen nog even na te denken en stak toen met een spontaan gebaar de jonge pianist de hand toe.

— Ik aanvaard uw hulp gaarne, mijnheer Morley, maar slechts op één voorwaarde.

— Noem ze mij, mijnheer, en ik be loof u bij voorbaat dat ik ze zal inwilligen.

— Gij moogt onder geen beding onderzoek doen naar mijn ware aard, en gij moogt zelfs niet naar mijn naam vragen.

— Ik beloof het u, mijnheer, zei de jongeman, terwijl hij de hand van Raffles greep en die hartstochtelijk drukte.

— Dan zal ik uw hulp gaarne aannemen.

— Ik dank u daarvoor en gij kunt an leven en dood over mij beschikken.

— Wij vertrekken nu naar Londen, zei Raffles, en gij zult waarschijnlijk nog een en ander in orde te maken hebben. Als ik mij niet vergis gaat er ongeveer ieder half uur een trein naar de hoofdstad. Laat ons zeggen, dat gij u over twee uren bij ons kunt voegen; is dat afgesproken?

— Zeker, mylord.

Raffles had de deur geopend en stak de jongeman nogmaals de hand toe, wiens gelaat reeds een geheel andere uitdrukking had aangenomen.

— Tot seffens dan, zei Raffles vriendelijk, wij gaan nog hedenavond naar Frankrijk.

— Tot straks, mylord.

De deur viel dicht.

HOOFDSTUK V

OP HET SPOOR

Raffles en Charles Brand stapten in de auto, die zich nu letterlijk een weg moest banen door een dichte menigte, die de smalle straat vulde.

Spoedig echter hadden zij het kleine stadje verlaten en reden weer op de rijksweg naar Londen.

— Men zou het bijna voor een roman houden, zei Raffles glimlachend, toen zij enige tijd gereden hadden.

— Je hebt gelijk, beaamde Brand. Het komt zeker niet iedere dag voor dat een arm, onbekend meisje markiezin wordt met enige miljoenen francs vermogen, achter zich.

— Ja, maar zover zijn wij nog niet, merkte Raffles ernstig op. Als wij de papieren niet kunnen krijgen is er geen sprake dat Madeleine de Tregasteaux in het bezit komt van het vermogen en het landgoed en nog veel minder van de titel.

— Maar met welk doel zouden de schurken dan toch wel het kind ontvoerd hebben?

— Dat lijkt mij nog al duidelijk. Ten eerste was dat kind een levend bewijs, daar het waarschijnlijk wel op zijn vader zal lijken en ten tweede hebben die kidnappers, door het kind te ontvoeren, de moeder als het ware in hun macht. Zij kunnen haar nu, bijvoorbeeld, als de boel spaak loopt, het mes op de keel zetten en haar dwingen een of ander stuk te tekenen.

— Eén ding is mij nog niet recht duidelijk.

— En dat is?

— Hoe zijn ze er achter gekomen, dat zij juist de vrouw was van Paul de Tregasteaux, die immers nooit zijn ware naam heeft genoemd?

— Dat weet ik ook niet, antwoordde Raffles peinzend. In ieder geval moet het geheim zijn uitgelekt, maar hoe, dat doet er eigenlijk minder toe. De hoofzaak is, dat we de overlaten in handen krijgen voor het te laat is, en de auto-

ritelten te Saint Brie het fortuin en de titel hebben toegewezen aan de heren zwendelaars, die misschien al reeds in Frankrijk zijn.

— Maar daar valt mij iets in, zei Brand. Waarom telefoneren wij eigenlijk niet naar Saint Brie?

— Dat zou ons weinig helpen. Niet wij hebben de papieren, maar zij. En een notaris gaat nu eenmaal uitsluitend af op bewijsstukken. Wij kunnen van hieruit gemakkelijk beweren, dat zij gestolen zijn, maar dat moeten wij dan toch weer bewijzen, vooral omdat zij het kind hebben.

Zij hadden intussen Londen bijna bereikt en een half uur later stopte de auto voor de villa in Cromwellstreet.

Raffles en Brand begaven zich onmiddellijk naar hun respectieve slaapkamers en begonnen daar in allerijl hun koffers te pakken.

Ook nu werden voor alle zekerheid enige pruiken en vermommingen bij de bagage gevoegd, daar het niet zeker was, of zij Parijs wel zouden aandoen waar de Grote Onbekende, evenals in de meeste grote hoofdsteden van Europa, 'n huis bezat, waar zich een grote voorraad van dergelijke vermommingen bevond.

Toen zij klaar waren, liet Raffles Henderson bij zich komen.

— Luister eens goed, James, zei hij toen de chauffeur was binnengetreten, wij gaan een paar drukke dagen tegemoet.

— Zoveel te beter, mylord, zei de chauffeur verheugd.

— Wij gaan aanstonds weer naar Frankrijk.

— En neemt gij mij nu mee, mylord? riep Henderson opgetogen uit.

— Ja, want ik heb een man met sterke vuisten en scherpe ogen nodig. Zodra wij gegeten hebben, breng je ons met de auto naar Dover. Ik heb de wagen reeds telegrafisch als bagage opgegeven.

— Is 't een gevaarlijke onderneming, mylord?

— Dat moeten we afwachten. Wij kunnen evengoed met 'n hele bende, als met drie of vier man te maken krijgen. Maar zij zullen van gevaarlijke aard zijn. Reken er maar op.

— Zoveel te beter, mylord. Men legt er geen eer mee in als men met kost-schoolmeisjes moet vechten.

— Ga dan nu maar; ik zou zeggen, dat we het best de snelle Bentley kunnen nemen, zorg voor benzinevoorraad en wapen je.

Henderson had wel willen dansen van vreugde, nu hij weer eens aan een der avonturen van zijn meester mocht deelnemen.

Intussen gingen de beide vrienden de eetzaal binnen, waar Gaston het middagmaal reeds had opgediend.

Op hetzelfde ogenblik werd er gebeld.

Gaston trad binnen.

— Wat is er, Gaston? vroeg Raffles.

— Daar is een heer, die u verlangt te spreken, mylord. Hij zegt, dat u hem verwacht.

— Heeft hij zijn naam niet genoemd?

— Hij heet Dick Morley.

— Laat hem onmiddellijk binnenkomen.

Gaston deed wat hem gezegd was en even later trad de jonge pianist binnen.

Dick Morley was geheel voor de reis gekleed en had een klein valies in de hand.

Raffles stond dadelijk op en trad de jongeman met uitgestoken handen tegemoet.

— Al gegeten Dick?

— Neen, mylord.

— Dan komt gij juist op tijd. Ga zitten, dan kun je meeeten.

De jonge man ging enigszins aarzelend zitten.

Hij wierp een verbaasde blik op de keurig gedekte tafel, het prachtige kristal en het zware zilverwerk, dat op het damasten tafellaken prijkte.

Een dergelijke weelde had hij zeker zijn hele leven nog niet gezien.

— Gij moet mij eens zeggen, Morley, zo begon Raffles, of gij ook enige ver-

denking jegens iemand koestert. Het spreekt namelijk vanzelf, dat er iemand moet zijn, die op de hoogte was van de ware aard van Paul de Tregasteaux.

De jonge man boog 't hoofd en scheen ingespannen na te denken.

Toen hief hij het met een ruk weer op en zijn ogen begonnen te schitteren.

— In Sydney heeft de overleden man van Madeleine eens bezoek gekregen van een man, die pas uit Europa was overgekomen. Ik meen mij te herinneren, dat mijn vriend erg schrok, toen hij die man zag. Zij spraken Frans met elkaar. De vreemdeling bleef echter maar kort, want hij moest het binnenland in. Nu u dat onderwerp aanroert, wordt de herinnering aan dat alles weer in mij levendig. Ik geloof dat Paul d'Audry zeer was opgelucht, toen de bezoeker vertrok.

— Zo... zo... zei Raffles. Nu, het is, dunkt mij, niet moeilijk te raden, wie die bezoeker geweest is. Zeer waarschijnlijk een vriend uit zijn jeugd uit Saint Brie, die het toeval op zijn weg voerde en die natuurlijk zijn ware naam kende, de naam die hij tot dusverre steeds voor zijn vrouw verborgen had gehouden.

— Hoe zag die bezoeker er ongeveer uit? vroeg Raffles.

— Hij was blond, zoals de Fransen uit het Noorden wel eens meer zijn. Hij had een haviksneus en kleine ogen van een bijzondere, lichtgrijze kleur. Hij was nog al lang en daarbij zeer mager.

— Uw persoonsbeschrijving is zeer duidelijk, zei Raffles, ik zie hem als 't ware voor mij. Maar zeg mij eens, gij spraakt daareven van uw vriend Paul d'Audry. Gij hebt hem dus vrij lang gekend?

— Zeker, mylord. Bijna van het ogenblik af, dat hij te Melbourne voet aan wal zette. Hij was een vreemdeling in het land, waar ik reeds twee jaren vertoefde, om te trachten er mijn fortuin te maken, wat mij niet gelukt is, zoals gij ziet, voegde hij er op bittere toon aan toe.

— Gij hebt hem zeker nog vaak bezocht? ging Raffles voort.

— Bijna iedere dag, antwoordde Morley, terwijl weer een vlamvend rood in zijn wangen opsteeg.

— De kleine Jacques is dus in Australië geboren? vroeg de Grote Onbekende weer.

— Ja, ongeveer acht maanden nadat d'Audry en zijn jonge vrouw te Sydney aankwamen. Zij hadden zich te Melbourne laten trouwen.

— En gij zijt dus, nadat Paul de Tregasteaux overleden was, met diens weduwe naar Europa teruggekeerd?

— Zij wilde terug, mylord, en 't was dus mijn plicht, haar zo veel mogelijk te helpen.

— Waarom is zij niet naar Frankrijk teruggekeerd?

— Ik geloof, dat zij nog steeds niet durfde. Gij moet bedenken, dat zij er om zo te zeggen geen thuis meer had.

Raffles schudde langzaam zijn hoofd.

Hij begon nu geleidelijk een beter inzicht te krijgen in het edel karakter van de jonge man die tegenover hem zat en die bijna zes jaren lang de vrouw had liefgehad, die zo jong nog haar man had verloren, die twee jaren lang lief en leed met haar gedeeld had en die als het ware een tweede vader voor haar kind was geworden, ofschoon hij haar nooit over liefde had durven spreken.

Raffles wachtte zich echter wel op deze tedere gevoelens te zinspelen en bracht het gesprek spoedig op iets anders.

De maaltijd verliep onder druk gepraat en Raffles en Brand wisten, de een door zijn menskundige opmerkingen, de tweede door zijn vrolijke invallen, de neerslachtigheid van de jonge kunstenaar te verdrijven.

Op het afgesproken uur reed de auto voor.

De bagage werd ingeladen en het laatste droeg Henderson een paar langwerpige lederen foudralen in de auto, die de geweren van zijn meester en van Charles Brand bevatten.

— Kunt gij omgaan met een vuurwapen, Morley? vroeg Raffles de jonge man bij het instappen.

— Dat zou ik denken, mylord! antwoordde deze glimlachend, Ik heb in Au-

stralië een paar jaar in het binnenland moeten wonen, en ik kan u de verzekering geven, dat men het daar niet ver zou brengen, als men niet goed met revolver en geweer weet om te gaan.

— Des te beter. Ik begin langzamerhand te geloven, dat wij in u een uitstekend assistent hebben gevonden, zei Raffles, terwijl hij de jonge kunstenaar op de schouder klopte, die bij deze lofspraak van genoegen bloosde.

Het volgende ogenblik waren allen in de auto gestapt, en Henderson startte de motor.

— Zou het niet kunnen, aldus opende Brand het gesprek, dat de ontvoorders van het kind nog steeds in Engeland zijn?

— Dat komt mij al heel onwaarschijnlijk voor, antwoordde Raffles. Bedenk, dat zij slechts zullen slagen, als zij de grootste spoed maken.

— Ik ben het met mylord eens, merkte Morley nu bescheiden op; naar mijn mening zijn zij met het kind dadelijk het Kanaal overgestoken, al was het maar om het in veiligheid te brengen.

— Maar dan bestaat er veel kans, dat wij te laat komen! riep Brand uit.

— Dat hoop, en geloof ik niet, zei Raffles. Je moet niet vergeten, dat hun onderneming tamelijk ingewikkeld is, en dat zij maar niet zo eensklaps 'n vrouw kunnen vinden, die in staat is de rol van de gewaande markiezin naar behoren te spelen.

— Inderdaad, want de kans is groot, dat de bewoners van Saint Brie, waar natuurlijk eenieder de leden van het geslacht der Tregasteaux kende, eveneens het jonge meisje gekend hebben.

— Deze redenering is niet geheel en al van redelijkheid ontbloot, zei Raffles op zijn gewone bedaarde toon. Maar ik geloof toch niet, dat de bedriegers zich daardoor zullen laten weerhouden.

Intussen werd de reis onafgebroken voortgezet.

Het was koud en de reizigers hadden hun kragen opgezet.

Een half uur voor het vertrek van de boot arriveerde men te Dover.

De grote wagen werd door middel van een reusachtige lier aan boord van het

vertrekkende schip gehezen en stond spoedig op het dek van het schip.

Er bevonden zich slechts weinig passagiers aan boord en van die weinigen kreeg men gedurende de gehele overtocht zo goed als niets te zien.

Nauwelijks had het schip de ankers gelicht, of Raffles, die niet wist wat stilzitten was, riep een van de stewards, die hij een flinke fooi in de hand drukte,

— Heb je 'n goed geheugen, hofmeester? vroeg hij hem.

— Ik heb niet te klagen, mijnheer, antwoordde de man verwonderd.

— Je kunt dus goed de gezichten herinneren van de passagiers, die met de boot het Kanaal oversteken?

— Meestal wel, mijnheer. Tenminste in deze tijd van het jaar, als er maar weinig omgaat en wij soms niet meer dan twaalf à twintig reizigers aan boord hebben.

— Hoe dikwijls steek je per dag over.

— Nooit meer dan tweemaal heen en tweemaal terug, mijnheer.

— Zeg mij eens, of je dan de eerste keer vandaag onder de passagiers niet een of twee misschien wel drie mannen hebt gehad, met een klein jongetje bij zich...

— Dat er zo uitzag, viel Morley de spreker plotseling in de rede, terwijl hij de hand in zijn binnenzak stak en daar een portefeuille uithaalde, die hij snel opende, om er het portret van de kleine Jacques de Tregasteaux uit te halen.

— Hebt gij een portret van de kleine jongen bij u? riep Raffles verheugd uit. Maar dat is uitstekend en hoe dom van mij, dat ik daar niet eerder naar gevraagd heb.

De hofmeester had intussen het portret van de knaap aandachtig bekeken.

Na enkele ogenblikken gaf hij het hoofdschuddend terug.

— Dat kereltje is zeker niet onder mijn passagiers van varochtend geweest, zei hij.

De drie reizigers keken elkaar teleurgesteld aan.

— Maar wacht eens, riep nu de hofmeester plotseling uit. Daar schiet mij iets te binnen. Toen ik vanmiddag weer

uit Calais zou terugkeren, met deze boot, sprak ik in het kantoor van de maatschappij een van mijn collega's, die met een boot voor deze uit Dover was vertrokken en deze vertelde mij dat hij een paar malen een troepje van drie mannen gezien had, dat een knaapje bij zich had, dat bijna aan één stuk door hilde. Mijn collega had het al zonderling gevonden, dat zich geen vrouw bij het troepje reizigers scheen te bevinden, maar verder had hij geen acht op hen geslagen.

Raffles onderdrukte met moeite een kreet van voldoening, terwijl de jonge kunstenaar de woorden wel uit de mond van de spreker scheen te willen rukken.

— Wanneer is die boot uit Dover vertrokken? vroeg Raffles.

— Vanochtend om negen uur, mijnheer.

— Zij zouden ons dus precies een etmaal voor zijn! mompelde Raffles. Het is veel, maar het is gelukkig niet te veel.

Daarop richtte hij zich weer tot de hofmeester en zei op vriendelijke toon:

— Ik dank je wel, steward, je inlichting is ons misschien van meer nut dan je wel denkt. Zeg mij nu nog slechts, of die collega van je nog te Calais zal zijn, als wij er aan komen.

— Dat denk ik niet, mijnheer, luidde het antwoord. Hij doet, evenals ik, twee reizen en voor zover ik weet, komt hij met de volgende boot, die twee uur na deze uit Dover vertrekt.

Raffles bedankte hem nog eens, en ging Henderson opzoeken.

— Je hebt toch gedaan wat ik gezegd heb, James, en zoveel mogelijk benzine geladen?

— Ja zeker, mylord. Wij kunnen minstens acht uren afleggen, voor we moeten bijvullen.

— O Kay. Dan moet je straks maar op het gaspedaal gaan staan, want we moeten er eerder zijn dan de trein.

Om tien uur in de avond legde de boot aan de pier te Calais aan.

Zij ontscheepten zich spoedig, en door op handige wijze met wat fooien te werken, verkreeg Raffles, dat zijn auto het eerste werd uitgeladen.

Nog geen kwartier later zaten de drie reizigers, opnieuw warm ingepakt, in de auto en begon de tocht door het noordelijk gedeelte van Frankrijk.

Met angstwekkende vaart, die de jonge kunstenaar soms met een onwillekeurig gebaar naar de rand van het portier deed grijpen, stuurde Henderson de wagen langs de brede Franse wegen, over Saint Omer, Béthune, Atrecht, Bapaume, Saint Quentin en Lahon op Reims af, welke hissebopstad zij reeds om 1 uur in de nacht bereikten, zodat zij met de respectabele snelheid van gemiddeld honderd vijftien kilometer per uur hadden gereden.

Midden op het grote marktplein, voor de wereldberoemde kathedraal, werd de auto geparkeerd.

— Wij moeten eigenlijk een krijgsveld beleggen, jongens, zei de Grote Onbekende. Het is nu één uur in de nacht en eigenlijk behoren wij nu in bed te liggen.

— Wat mij betreft, mylord, merkte de jonge kunstenaar haastig op, ik heb volstrekt geen slaap en als het nodig is, wil ik wel onmiddellijk door gaan.

— Maar dan zult gij morgen veel te vermoeid zijn, riep Raffles uit, vol bewondering voor de hardnekkigheid waarmee de vriend van Madeleine zijn doel vervolgde.

— Dat doet er niets toe, mylord, hernam Morley, als wij onze Jacques maar terugvinden.

— Maar Henderson zal zeer vermoeid zijn van deze snelle rit van drie uren achtereen.

— Ik ben alleen een beetje stijf in de armen, mylord, merkte Henderson op, en dat is alles. Als gij het wenst wil ik met genoeg de hele nacht doorrijden tot wij de grens bereikt hebben.

— Dat zouden nogmaals minstens drie uren zijn, James, merkte Raffles op.

— En zouden wij dan in het stadje zijn, dat gij mij genoemd hebt, mylord? vroeg Henderson.

— In Saint Brie, ja, James.

Zonder een woord te zeggen ging Henderson kalm weer achter het stuurwiel zitten.

— Als de heren dan maar willen instappen, zei hij. Daartegen viel weinig in te brengen.

Ondanks de ernst van de toestand begonnen de drie mannen te lachen, en stapten weer in.

— Hoe staat het met de benzine, James? vroeg Raffles nog, voor hij het portier dichtklapte.

— Er is nog minstens voor vier uren, mylord.

— Ken je de weg?

— Tot Nancy, mylord.

— Stop dan in die stad, dan zal ik het stuurwiel van je overnemen.

Het portier sloeg dicht, en de rit begon opnieuw, maar niet nadat de reizigers zich allen versterkt hadden met de inhoud van een kleine pic-nic-mand, die zij met mondvoorraad gevuld, hadden meegenomen.

Een half uur achtereen reed de auto eerst door het dorp Suippe, vervolgens over Saint-Michel en Commerce, om ten slotte omstreeks drie uur in de nacht, Nancy te bereiken.

Hier stopte de auto en de drie reizigers die weinig gepraat hadden, en zo goed en zo kwaad als het ging wat gedut hadden, stapten opnieuw uit, om hun verstijfde ledematen enige beweging te gunnen.

Ook Henderson stapte uit.

— Het is toch langer dan ik dacht, mylord, zei hij.

— Ik heb je wel gewaarschuwd, James, zei Raffles, die niet dan met moeite zijn ernst bewaarde.

— Zijn wij nog ver van Saint Brie, mylord? vroeg Henderson.

— Hoogstens nog een uur, antwoordde Raffles.

Nadat de reizigers zich met een hartige teug verwarmd hadden, stegen zij weer in de wagen en juist reed deze weg, toen een agent van politie arriveerde, blijkbaar nieuwsgierig naar wat dit oponthoud midden in de nacht, op het marktplein te beduiden had.

HOOFDSTUK VI

ONTMASKERD

Een uur later was het dorp Saint Brie bereikt.

Het was nu omstreeks zes uur in de ochtend en in het oosten begon het reeds te dagen.

Zij reden naar hetzelfde hotel dat Raffles enige dagen terug tot grote spijt van de logementhouder enigszins overhaast verlaten had, belden de nachtportier op, zetten de auto in de garage en waren allen een kwartier later in diepe rust verzonken, die zij wel behoeften na hun inspannende reis.

Zoals gewoonlijk was Raffles de volgende ochtend het eerst op de been.

Reeds om tien uur liep hij door het hotel in de hoop inlichtingen te ontvangen, die hem van nut zouden zijn.

Het eerst sprak hij de oberkellner aan, die deze deftige titel alleen hierom voerde, wijl hij de enige kellner in het logement, en dus ook inderdaad de eerste was.

— Zijn hier veel reizigers geweest na mijn vertrek, verleden week? vroeg hij.

— Niet veel, mylord. De tijd van het jaar is er niet voor. Maar laat mij eens kijken, gisteren zijn hier toch enkele reizigers geweest, mylord, en nog wel een zeer deftig clubje.

— Wie dan? vroeg Raffles schijnbaar onverschillig.

— Niemand minder dan de weduwe van mijnheer Paul Tregasteaux, u weet wel, van het kasteel daarginds.

— Wat zeg je daar? riep Raffles met geveinsde verbazing uit. Heeft de advertentie, die ik in de bladen gelezen heb, dan toch eindelijk doel getroffen?

— Dat schijnt wel zo, mylord.

— En wie waren in gezelschap van de markiezin?

— Twee broers van haar, een neef en haar kind.

— Wel, wel, dat is merkwaardig! riep Raffles uit. Kendet gij de jonge weduwe hier in het dorp?

— Neen, mylord, niemand had haar hier ooit gezien. Zij was uit een andere

stad, heb ik horen vertellen, en de jonge markies ging haar daar vaak bezoeken als hij te paard of met de auto uitreed. Men zegt dat zijn vader erg tegen het huwelijk gekant was, en dat hij haar daarom nooit hier heeft durven brengen.

— Zo, zo. Dus zij hebben hier de nacht doorgebracht?

— Ja, mylord. Zij kwamen erg laat aan, om een uur of een in de nacht gisteren. En de volgende ochtend, na te hebben ontbeten, hebben zij mij naar een notaris gevraagd en daarop een jongetje van het dorp meegenomen om hen de weg naar het kasteel te wijzen.

— Nu, zei Raffles, dan kan de jonge weduwe van de markies van geluk spreken.

— En haar zoontje ook, mylord. Of schoon ik niet geloof dat het ventje er veel plezier van zal hebben, voorlopig. Hij zag er erg pips en betrokken uit, net alsof hij ergens bang voor was.

Raffles wachtte niet eens behoorlijk af tot de ober had uitgesproken, maar drukte de man honderd francs in de hand en snelde de trap op naar het vertrek, dat Brand met de jonge kunstenaar deelde.

Hij klopte op de deur, en een slaperige stem vroeg:

— Wie is daar?

— Ik ben niet! klonk de helderde stem van Raffles. Zijn jullie nog niet opgestaan?

— Morley is al op de been, antwoordde Brand door de gesloten deur. Maar ik ben, om je de waarheid te zeggen, nauwelijks wakker. Is er nieuws?

— Groot nieuws. Hoe zij het hem geleverd hebben, weet ik niet, maar zij zijn er al.

Brand bleek aan deze weinige woorden genoeg te hebben, om dadelijk klaar wakker te worden.

Raffles hoorde hem uit bed springen en op zijn blote voeten naar de deur snellen, die hij half opende.

Raffles keek in een verbaasd en verschrikt gezicht.

— Maar dan komen wij te laat, fluissterde Brand.

— Dat is helemaal niet zeker. Het toeval wil dat de notaris van de oude markies uitstedig was en waarschijnlijk pas vandaag terugkomt.

— Maar hij zal het fortuin stellig aan hen toewijzen als hij de gestolen papieren en de jonge Jacques ziet, die sprekend op zijn vader moet lijken.

— Dat zal hij zeker, antwoordde Raffles, en daarom zal ik je moeten verzoeken je spoedig in een ander gewaad aan mij te vertonen dan dat waarin ik je nu aanschouw en je op een dramatisch conflict met de erfenisjagers voor te bereiden.

— Het gaat er dus op los? riep een opgewekte stem uit de kamer.

— Ja, Morley, het gaat er op los. Wij gaan aanstonds naar het kasteel, er is nu geen minuut meer te verliezen. Er blijft ons niets anders over dan de schurken eenvoudig aan de kaak te stellen in tegenwoordigheid van de notaris.

— Dan ben ik tot uw dienst, mylord, zei de jonge kunstenaar.

Morley kwam nu te voorschijn, terwijl hij bezig was zijn jas aan te trekken.

— Dan dring ik nogmaals op spoed aan, Charles, hernam Raffles, het ontbijt staat op je te wachten. Als je binnen een kwartier niet beneden in de eetzaal bent, zullen wij beiden de zaak zonder jou moeten opknappen.

Dit dreigement deed zijn uitwerking niet missen.

— Juist tien minuten later verscheen Brand gladgeschoren en met een kleur op zijn rond meisjesgelaat van opwindning, in de eetzaal.

De drie reizigers deden het ontbijt alle eer aan.

— Er is toch wel aan Henderson gedacht? vroeg Brand, nadat zij 't maal beëindigd hadden.

— Die zal wel voor zich zelf gezorgd hebben, merkte Raffles laconiek op.

— Dat mag ik lijden, want ik ben ervan overtuigd, dat hij de kellner, die

hem het kannetje chocolade en de paar beschuiten dorst aanbieden, welke men in Frankrijk met de naam van « ontbijt » vereert, de deur zou hebben uitgegooid.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt en trad de chauffeur in eigen persoon binnen.

— Heb je ontbeten, James? vroeg Raffles op vriendelijke toon.

— Zeker mylord, ofschoon het niet veel was. Ge weet wel op z'n Frans.

Lachend verlieten hierop de drie vrienden de eetzaal, om zich naar de auto te begeven, die geparkeerd stond voor de deur.

— Zijn de geweren nog in de auto? vroeg Raffles voor hij instapte.

— Ik wist niet waar de reis nu heen ging, mylord. Ik heb ze voor alle veiligheid maar in de bagageruimte gezet, antwoordde Henderson.

— Zijn wij gewapend, heren? zo wendde Raffles zich op zachte toon tot zijn twee metgezellen.

Het tweetal knikte bevestigend en Raffles zei:

— Ingestap dan en op weg. James, volg deze weg ongeveer een kwartier lang naar boven. Je komt dan aan een muur aan je linkerhand die je volgt tot het grote inrijhek. Als het open staat rijd je dadelijk door, is het dicht, dan bel je aan.

— Uitstekend, mylord.

Het portier klapte dicht en de auto reed weg.

Binnen de bepaalde tijd stopte de wagen voor het prachtig verwerkte inrijhek, hetwelk toegang gaf tot het grote park, waarin zich 't eeuwenoude kasteel van Tregasteaux verhief.

Het hek was gesloten.

— Rij een paar meter terug, James, beval Raffles, terwijl hij zich over het portier heen boog. Men behoeft ons vanuit het kasteel nog niet te zien.

Henderson deed wat verlangd werd.

De wagen stond nu op de weg achter de hoge muur geparkeerd en was vanuit de vensters van het kasteel onmogelijk te zien.

— Nu aanbellen, beval Raffles.

Henderson trok aan de zware koperen bel.

Het duurde wel vijf minuten voor er aan het eind van de grote laan de kleine figuur van een man verscheen, die langzaam naderde.

Eindelijk stond hij aan het hek.

— Wat verlangt gij? vroeg hij kortaf, terwijl hij Henderson onderzoekend aankeek.

Maar voor de chauffeur kon antwoorden, was Raffles uit de auto gesprongen en op het hek toegesneld.

— Zijt gij het, Joseph? riep hij verheugd uit. Dat doet mij genoegen.

— Mylord! riep de oude chauffeur verwonderd. Gij zijt dus weer teruggekeerd?

— Zoals je ziet, en om een tamelijk ernstig geval. Ik zou je gaarne een paar vragen stellen, Joseph, waarvan de beantwoording voor mij niet alleen, maar ook voor de familie, die je zo lang trouw en eerlijk gediend hebt, van belang kunnen zijn.

— Ik wens niets liever, mylord, antwoordde de oude chauffeur.

Later zal je alles opgehelderd worden. Bezweer je, mij te helpen. Je aanstaande meesteres zal je er ten eeuwigen dage dankbaar voor zijn.

De oude bediende begreep dat er iets zeer ernstigs gaande was, dat viel duidelijk op te maken uit de ernstige, dringende toon van de bezoeker.

Hij antwoordde dan ook:

— Als gij er op staat, mylord, dan zal ik u dadelijk binnenlaten. U en deze beide heren, niet waar?

— Ik dank je, Joseph, was alles wat Raffles zei. Breng ons naar binnen langs een zijpad, zodat men ons niet kan zien naderen.

— Begin dan eens met me te vertellen of er bezoek op het kasteel is.

— Dat zou ik menen, riep de man opgewonden uit. Gij raadt het nooit, mylord. Madeleine Naudin met haar kind

zijn er. De kleine Jacques is als uit het gezicht van onze overleden jonge meester gesneden.

— Madeleine Naudin? riep Raffles uit. Zij is dus eindelijk gevonden?

— Ja, mylord. Zij heeft haar twee broers bij zich...

Nu stakte de stem van de oude dienaar en zijn voorhoofd rimpelde zich.

— Wat die broers en die neef en nu juist te maken hebben, begrijp ik niet, mompelde hij in zichzelf. Maar goed, zij is onze meesteres, zij is nu Markiezin de Tregasteaux, wij nemen de rest graag op de koop toe.

Raffles had ongeduldig toegelisterd.

— Heeft... de markiezin soms een bijeenkomst met notaris Dubonnet afgesproken, Joseph? vroeg hij.

— Ja, mylord, en de notaris is hier al. Hij kwam een paar minuten voor uw auto voor het hek stilhield.

Raffles uitte een moeilijk onderdrukte kreet.

— Is hij er al? riep hij. Dan hebben wij geen ogenblik te verliezen. Zich tot zijn metgezellen wendend, riep hij:

— Kom mee, vrienden. James, blijf hier wachten, en rijd nog een meter of tien op.

Daarop wendde hij zich weer tot de verbaasde chauffeur en zei op ernstige toon, terwijl hij beide handen op de schouders van de oude man legde:

— Beste Joseph, je gelooft zeker wel dat ik het altijd goed met je oude, pas gestorven meester heb voorgehad, nietwaar? Welnu, als je een groot gevaar wil voorkomen en je nieuwe meesteres wilt beschermen, laat ons dan onmiddellijk in een vertrek, grenzend aan dat waar de bijeenkomst met Maitre Dubonnet plaats heeft.

— Maar mylord...

— Neen, Joseph, het is nu geen tijd om vragen te doen en te beantwoorden. Er is geen ogenblik te verliezen.

Joseph geleidde de drie heren langs een zijpad naar de zijgevel van het ka-

steel, zo snel zijn oude benen hem konden dragen.

Hij opende een zijdeur en bracht hen door verschillende gangen naar een vertrek waar enkele stoelen stonden, met de schilderijen van de voorouders der Tregasteaux aan de wand.

Hier gekomen legde hij de vinger op de lippen en wees op de grote dubbele deur aan het uiteinde van de zaal.

— Daar zijn zij, fluisterde hij.

— Dank je Joseph, antwoordde Raffles. Ik hoop je reeds over een uur te kunnen uitleggen, waarom ik je dit zonderlinge verzoek moest doen.

De oude bediende verliet de zaal en de drie vrienden waren alleen.

Langzaam en op de punten hunner voeten lopend schreden zij over de glanzende parketvloer, op de brede witgelakte deur toe, aan het einde van het vertrek.

Raffles legde het oor tegen de deurkier en luisterde ingespannen.

Hij hoorde de eentonige enigszins schrale stem van de notaris, die hij ruim een week tevoren het testament had horen voorlezen, dat zoveel consternatie onder de familieleden van de overleden markies had gewekt.

Daarop sprak een diepe mannenstem.

En eindelijk begon een hoge, sonore vrouwenstem te spreken.

Raffles keek door het sleutelgat van de deur. Hij kon niets zien en begreep, dat er aan de andere zijde een gordijn voor de deur moest hangen.

Zachtjes en voorzichtig draaide hij de knop van de deur om.

Langzaam schoof hij de beide vleugels van de deur uiteen.

Hij had goed gezien: voor de deur hing een gordijn van dik groen velours.

De stemmen waren nu zeer duidelijk te horen.

Op het ogenblik was weer Maître Dubonnet aan het woord.

— Als gij dus werkelijk kunt bewijzen, klonk zijn dunne stem, dat gij de wettige echtgenote zijt van Markies Paul Giles Christophe Tregasteaux de la Croy, dan staat niets de toewijzing van de nalatenschap van de oude markies in de weg. Het testament, dat onder mijn

berusting is, laat dienaangaande niet de minste twijfel over. Ik zie wel aan het gelaat van dat knaapje, dat hij een echte zoon van de overleden markies Paul is, maar de wet houdt met dergelijke gelijkenissen geen rekening. Ik heb bewijzen nodig.

— Dat is zeer verklaarbaar, mijnheer de notaris, klonk nu weer de zware mannenstem. Het spreekt vanzelf dat mijn zuster Madeleine, haar papieren, die bewijzen dat zij in Australië wettig met markies Paul Tregasteaux de la Croy getrouwd is, steeds zorgvuldig heeft bewaard, echter moet ik daaraan toevoegen, dat de markies haar daar onder een andere naam gehuwd heeft.

— Dat doet er volstrekt niets toe, klonk weer de stem van de notaris. Als zijn identiteit slechts kan worden vastgesteld. Mevrouw heeft natuurlijk de papieren van haar overleden echtgenoot bij zich?

— Zeker, mijnheer de notaris, klonk de heldere stem van de vrouw. Alstublieft, hier zijn zij, in deze enveloppe.

— Geef mij dan die enveloppe, mevrouw, en dan zal het mij verheugen, de eerste te mogen zijn, die u hier welkom heet als markiezijn de Tregasteaux.

Op dat ogenblik klonk een luide, metaalharde stem door het vertrek, die zei:

— Daarmee zult gij toch even moeten wachten, mijnheer de notaris.

Raffles, de Grote Onbekende had de gordijnen terzijde geslagen en was de kamer binnengetreten, gevolgd door zijn beide metgezellen.

De vijf personen in het vertrek keken de binnenkomenden met de grootste verbazing aan.

De eerste die weer het woord nam was de oude notaris.

Hij schoof zijn gouden bril met een zenuwachtig gebaar over zijn grote neus heen en weer en vroeg:

— Wie zijt gij, mijnheer, die hier zo plotseling binnendringt om mij te zeggen, dat ik deze dame niet als markiezijn de Tregasteaux mag begroeten.

— Wie ik ben doet er niets toe, mijnheer de notaris, antwoordde Raffles. Maar ik kan u wel zeggen, wie die lie-

den, daarginds zijn, ofschoon ik hun namen nog niet ken. Zij zijn niets meer of minder dan doodgewone bedriegers. Zij hebben de bewuste papieren eergisteren in een Londense voorstad gestolen van de ware markiezin de Tregasteaux, Madeleine Naudin.

Het is onmogelijk de uitdrukking te beschrijven die op het gelaat der vier bedriegers verscheen.

De jonge vrouw een knappe blondine, met mooi blond haar, en grote blauwe ogen, zag er uit als een gewonde tijgerin.

En de drie mannen wierpen Raffles een blik toe, die hem, zo het mogelijk ware, zeker zou hebben gedood.

Plotseling klonk de heldere stem van Dick Morley.

— Gij zegt, dat gij de namen van deze mensen niet kent, mylord. Maar één ken ik er althans wel. Hij strekte de hand naar een van de mannen uit, die met bleek gelaat aan de andere zijde van de grote tafel zaten en riep met dreigende stem: die man is John Merton, die te Sidney met mijn vriend Paul omging.

En alsof dit nog niet genoeg was om de bedriegers te ontmaskeren, riep nu plotseling een helder kinderstemme-

tje:

— Oom Dick, Oom Dick.

De kleine knaap strekte de armen naar Dick Morley uit en wilde naar hem toesnellen.

Maar John Merton greep hem beet.

Tegelijkertijd liet hij de enveloppe met de bewijsstukken in zijn zak glijden, tilde Jacques op, riep tot zijn medeplichtigen: volgt mij, snelde naar 't grote openslaande raam, dat hij met een forse trap opende, en stond het volgende ogenblik op het terras.

Dit alles gebeurde in minder tijd dan nodig is geweest, om het te schrijven.

Hij snelde de treden af en rende naar een auto, die voor de deur van het kasteel geparkeerd stond.

De twee andere mannen waren hem onmiddellijk gevolgd en ook de vrouw snelde naar het raam.

Maar zij struikelde over de drempel en viel.

Direct was Brand bij haar en voor er een seconde verstreken was, knipten twee boeien om haar polsen dicht.

— Zorg dat zij niet ontsnapt, mijnheer de notaris! riep Raffles. Wij gaan de schurken achterna.

HOOFDSTUK VII DE ACHTERVOLGING

De achtervolgers boekten al direct een grote achterstand.

De auto waarmede de bedriegers gekomen waren, stond voor de deur van het kasteel geparkeerd, terwijl hun eigen auto een heel eind verder buiten het hek stond.

Nog voor Raffles het terras was afgesneld, was de auto, een grote open toerwagen, reeds in beweging.

— Naar de auto, schreeuwde Raffles, terwijl hij over de brede grintweg rende die naar het hek voerde.

Weliswaar moest de auto van de vluchtelingen even voor het hek stoppen, om een hunner gelegenheid te geven het te openen, maar dit nam slechts enkele

tellen in beslag.

Buiten adem van het snelle lopen, bereikten de drie mannen het hek.

Dadelijk snelde Raffles op Henderson toe, die naast zijn auto stond te wachten.

— Die groene auto achterna, James, beval hij, terwijl hij naast de chauffeur plaats nam.

— Zijn dat de schurken die wij achterna moeten? Het is jammer dat ik het niet geweten heb, mylord. Zij kwamen mij al dadelijk verdacht voor, maar ik durfde niets te doen, omdat ik het niet zeker wist.

— Dat weet ik, James, dat weet ik. Jij kunt er niets aan doen. Maak de geweren in orde, Charles! zo riep hij tot

de jongeman, die met Dick Morley in de auto was gesprongen.

De groene auto met de ontvoerders was bijna volle tien minuten vooruit.

— Wij moeten hen hebben, siste Raffles, tussen zijn tanden. Zij zullen nu natuurlijk het kind ook willen gebruiken om de ongelukkige moeder geld af te persen, nu hun plan toch mislukt is.

Allen in de auto zaten in spanning en een half uur lang werd er geen woord gewisseld.

Van tijd tot tijd, als de weg een bocht maakte, om in zigzag lijn tegen de berg op te kruipen, was de groene auto op nauwelijks twintig meters afstand, maar in tegenovergestelde richting, als het ware boven hun hoofden rijdende, zichtbaar.

Een uur lang duurde de achtervolging zo voort, zonder dat er verandering in de situatie kwam.

Hoe hoger zij stegen, hoe eenzamer de weg werd en ten slotte was er heinde en verre geen levend wezen meer te bespeuren.

Plotseling slaakte Brand, die door de achterrauit had gekeken, een luide kreet. Hij wees op de weg achter hen.

Daar kwam in snelle vaart een tweede auto aanrijden.

— Alle duivels! riep Raffles uit. Wij worden achtervolgd. Op die wijze komen wij tussen twee vuren. De schurken hebben zeker handlangers in de buurt gehad, die op de loer hebben gestaan, en de vlucht van hun medeplichtigen hebben gezien. Behalve de bestuurder zitten er twee mannen in die auto, als in mij niet vergis. De partij is tamelijk ongelijk, maar er is nog niets verloren. Zijn de geweren gereed, Charles?

— Ja, en geladen ook.

— Houd je dan klaar om te vuren, maar niet voor ik het zeg.

De vier mannen voelden hun hart in hun keel kloppen van opwindning, terwijl de auto tegen de berghelling optorde.

Eensklaps slaakte Dick Morley een woeste kreet van vreugde.

Hij wees met uitgestrekte arm naar de auto voor hen.

Er was blijkbaar iets niet in orde met de wagen, want plotseling verminderde

de spelheid zichtbaar.

Op de stoffige weg was een vochtig spoor zichtbaar. Het kon niets anders dan benzine zijn.

— Hun benzinetank is lek! riep Brand opgewonden uit. Wij hebben hen.

— Je vergeet de auto achter ons, zei Raffles op droge toon.

De wagen met de ontvoerder van het kind was nu gestopt, op nauwelijks honderd meter voor hen.

Zij zagen hoe de kerels er uit sprongen en zich achter een vooruitspringend stuk rotsblok verdekt opstelden.

De reden daarvan zou maar al te spoedig blijken.

Toen de Bentley van de Grote Onbekende nog een vijftigtal meters was doorgereden, klonk een schot, dadelijk door een tweede en een derde gevolgd.

— Zij schieten op ons! riep Brand woedend, terwijl hij een der geweren greep en er een aan Morley toerelkte, die zich gereed maakte, uit de auto te springen en de weg op te snellen, om het kind van de vrouw die hij boven alles ter wereld liefhad, aan de handen van zijn ontvoerders te ontrukken.

Plotseling slaakte Henderson 'n lichte kreet.

— Ik ben geraakt, mylord! riep hij terwijl hij met een hand het stuurwiel losliet en remde. Ik zie geen kans door te rijden. Zij hebben mij in de arm geraakt. Het is gelukkig de linker maar. Ik kan de rechter nog gebruiken om mijn revolver vast te houden.

Allen stegen uit en stormden voorwaarts.

Maar nu klonken ook schoten achter hen.

De derde auto had de top van de berg bereikt en de twee kerels die er in gezeten waren, gebruikten de wagen thans als dekking, van waar achter zij de mannen die ongedekt over de weg snelden, met hun revolvers bestookten.

De toestand werd hachelijk.

De hoed van Dick Morley was reeds op twee plaatsen doorboord en Raffles was door een schampschot aan de linkerhand gewond.

De drie vrienden zochten nu op hun beurt dekking achter 'n rotsblok en het

deed een van de kerels achter de auto in het zand bijten.

Languit viel hij op de weg neer, waar zijn lichaam bewegingloos bleef liggen.

De chauffeur nam de gevallen de revolvers uit de hand en knielde naast zijn makker achter de auto neer.

Intussen snelde Dick Morley, de kogels niet achtend, die om zijn hoofd floeten, naar de plek waar de drie mannen met de kleine Jacques verborgen waren.

Op het ogenblik dat hij hen zou bereiken, en zijn handen reeds uitstreekte naar een van de schurken die de knaap in een ijzeren greep vasthield, slaakte hij een kreet.

Hij wankelde en bracht de hand naar zijn borst.

Een kogel uit de revolver van een der schurken had hem getroffen.

Toch aarzelde hij geen oogenblik.

Hij stortte zich met een gebrul als van een tijger op de ontvoerder van de kleine markies en greep hem bij de keel.

Nu waren ook Raffles, Henderson en Brand genaderd.

Maar tevens hadden de twee mannen in de derde auto hun schuilplaats verlaten en kwamen nu toesnellen om hun medeplichtigen bij te staan.

De vier mannen werden nu van voren en van achteren beschoten.

Dick Morley had zijn revolver bij de loop gegrepen, en gaf de vent, die de kleine Jacques vasthield, een zo geduchte slag op het hoofd, dat hij duizelde en het kind los liet.

Onmiddellijk greep de jonge man het kind om het middel en tilde het op.

Maar op datzelfde ogenblik onderdrukte Henderson een vloek.

De revolver die hij in de hand hield viel kletterend op de rots.

— Ik ben niets meer waard, mylord, riep hij uit, bijna hullend van woede, terwijl hij zijn doorschoten rechterhand liet zien.

Radeloos keek Dick Morley om zich heen. Hij beseftte het gevaar, waarin hij verkeerde.

Aanstands zou hij door bloedverlies uitgeput zijn en dan zou de partij al te ongelijk worden: twee tegen vijf.

Elensklaps begonnen zijn ogen te schit-

teren.

Hij drukte de knaap vast tegen zijn borst en snelde naar een klein plateau, terzijde van de bergweg.

Daar bevond zich het uiteinde van een kabel, die in een flauwe helling dwars over een diep ravijn naar een lager gelegen bergpad afdaalde en vandaar weer zacht glooiend naar het dal liep.

Aan het bovineinde van deze staalkabel bevond zich een klein ijzeren rolwagentje, voorzien van een haak, waaraan men de zakken kon ophangen, die boven op de berg gevuld werden met graniet en zo door eigen kracht naar het dal gleden.

Zonder een oogenblik te aarzelen, rende Morley naar het wagentje en greep de haak vast.

Brand slaakte een kreet van schrik.

Hij wilde de jongeman toeroepen, zijn gevaarlijk plan te laten varen, maar het was reeds te laat.

Morley greep zich stevig met één hand vast, knelde met de andere het kind tegen zijn borst, waaruit 't bloed tappelings wegvloede, zette zich af, en zweefde het volgende ogenblik boven de afgrond.

De drie ontvoerders slaakten 'n waar gebrul van woede.

Een hunner hief zijn geweer op en mikte, voordat Raffles het hem kon betletten, op de vluchteling.

Het schot knalde, maar miste.

Wat de schutter betreft, het was zijn laatste schot geweest.

Henderson had zijn bebloede rechterhand tot een vuist gebald en de schurk een zo geweldige slag tegen de kin toegebracht, dat de man ruggelings achterover stortte en over de rand van de afgrond verdween.

De tweede hief zijn revolver op, en wilde Henderson neerschieten, maar Brand was hem voor.

Het schot uit zijn revolver knalde en de tweede bandiet viel dodelijk gewond ter aarde.

Nu werd het een wilde vlucht.

De derde schurk zette het op een lopen en snelde zijn beide makkers tegemoet, die aarzelend waren blijven staan.

Hij wisselde snel een paar woorden met hen en alle drieën renden naar de auto.

Raffles echter had hun plan doorzien.

Hij nam een geweer en mikte kalm en bedaard op de banden van de auto.

Driemaal klonk een schot, en driemaal blies een luchtband de laatste adem uit.

— Die zullen tenminste van hun auto geen gebruik meer kunnen maken, riep Raffles uit.

Intussen had Morley de bergtop aan de andere kant bereikt.

— Gered! mompelde Raffles, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd veegde.

Toen wees hij op de drie schurken, die zo snel hun benen hen dragen konden, de berghelling afstormden, en zei:

— Van die kerels zal hij in ieder geval geen last meer hebben, hij is al lang in veiligheid als zij nog nauwelijks een tiende deel van de helling hebben afgelegd.

Daarop boog hij zich naar Hendersson en onderzocht diens wond.

Raffles liep naar zijn eigen auto terug, nam er een verbandkistje uit en met de behendigheid van een volleerd chirurg, verbond hij snel de bloedende wonde.

Op dat ogenblik wees Brand naar de tegenovergestelde bergtop.

Dick Morley was met kleine Jacques in een van de bakken geklommen en gleed nu langs het tweede gedeelte der kabel, langzaam en veilig naar het dal.

Raffles volgde hem met de ogen, tot dat hij nog slechts als een kleine stip in de verte zichtbaar was.

— Een moedige knaap, zei hij vol bewondering, op zachte toon. Ondanks zijn wonde, heeft hij de kleine miljoenen-erfgenaar gered. Ik weet waar deze kabel uitkomt: in een dorp aan de

rand van een mergelgroeve. Snel in de auto, jongens, maar wacht, ik zou bijna de papieren vergeten.

Hij trad op het lichaam toe, dat languit op de grond lag en onderzocht de zakken.

Spoedig had hij de enveloppe met de documenten gevonden.

Hij stak het couvert bij zich en zei, terwijl hij een verachtelijke blik op de bandiet wierp:

— De vent leeft nog en ik zal een dokter met een auto hierheen zenden. Maar veel zou er niet aan de kerel verloren zijn.

Twintig minuten later stopte Raffles' Bentley voor een herberg in een mijnwerkersdorp, waar een aantal vrouwen op fluisterende toon stonden te praten.

Raffles begreep wel, dat hij hier de jonge Morley moest zoeken.

En inderdaad de moedige jongen lag met bleek gelaat, maar gelukkig lachende ogen in het bed, dat de waard hem had afgestaan.

De kleine Jacques stond naast het bed en had de hand van zijn trouwe vriend gegrepen.

— Is er hoop, dokter? vroeg Raffles aan de geneesheer.

— Over drie weken mag hij vervoerd worden, als er zich geen complicaties voordoen, mijnheer, antwoordde de geneesheer.

Raffles trad op het bed van de gewonde, legde zijn hand op diens voorhoofd, boog zich over hem heen en fluisterde hem toe:

— Ik zal woord voor woord aan Madeleine vertellen wat gij gedaan hebt, Dick Morley. En het zou mij niets verwonderen, als zij u het nodige schonk om uw studies te voltooien, en misschien nog héél wat meer.

De jonge man bloosde en in zijn heldere ogen lag een wereld van geluk.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Schijndode

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266